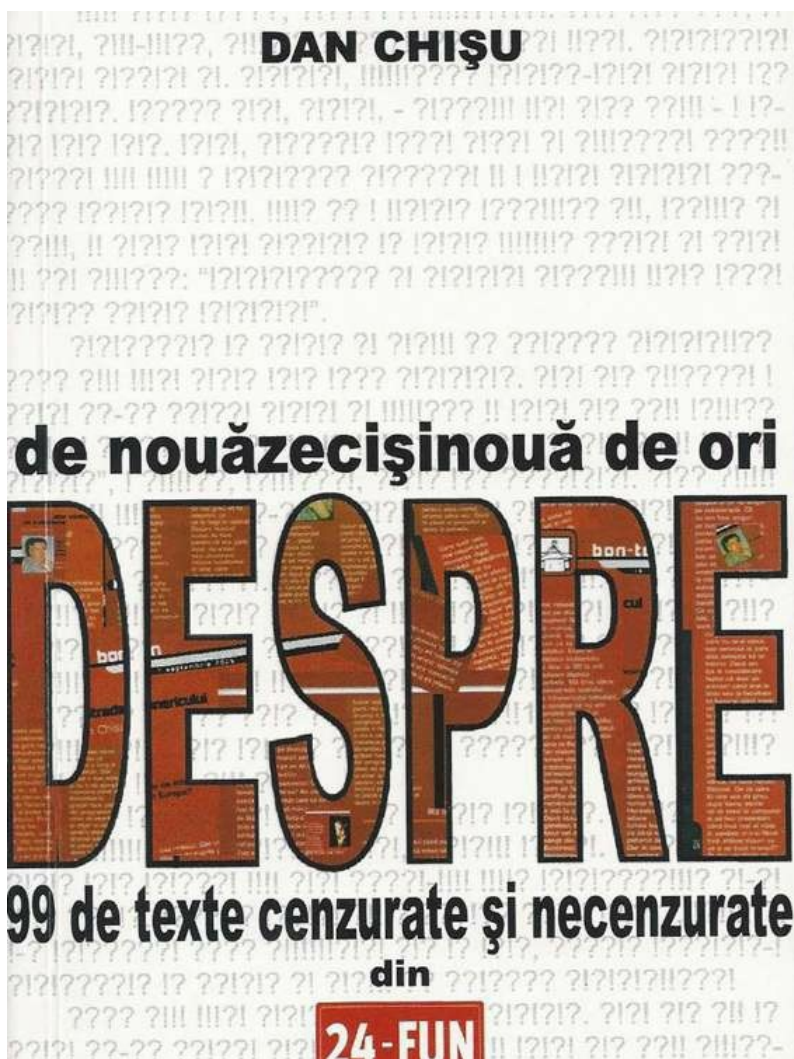

BOOKLAND

Dan Chișu

**De nouăzeci și nouă de ori despre
99 de texte cenzurate și necenzurate**

Coperta: Dan Chișu, Bogdan Slăvescu

Redactor: Bogdan Ivașcu

Corector: Andreea Ungureanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

CHIȘU, DAN – **Despre: Texte cenzurate și necenzurate din24 FUN** / Dan Chișu.

— București: Dakino, 2007 ISBN 978 - 973 - 87991 - 7 - 2070 (498) 24 FUN Tiparul executat de Lumina Tipo s.r.l.

DAN CHIȘU

De nouăzeci și nouă de ori 99 de texte cenzurate și necenzurate din24-FUN

Prefață de Alex. Săndulescu

DaKINO Publishing20 Dan Chișu

Astenia de primăvera

Dacă nu vine căldura, iar ne luăm cu politica. Nimeni nu a sesizat ca săptămâna trecută am fost oracolul din 24-FUN, pentru că am prevăzut întoarcerea iernii? (pentru cei care se miră, vreau să vă spun că eu am scris articolul duminica de dinainte de joia în care 24-FUN a apărut pe piață, duminică în care stăteam bine mersi la soare, aproape dezbrăcat pe malul Lacului Snagov).

Dar, qui prodest.

Vine astenia de primăvară, și asta se vede pe fața și atitudinea guvernanților noștri. Magnolia mea stă să înflorească de foarte mult timp, ceea ce denotă că primăvara asta se screme de mult să vină și poate asta face și politicul. Nu știe ce să facă. E la mare modă să te înconțrezi doar așa, de dragul înconțrării, în fața poporului care așteaptă cuminte ca proverbul cu „dă, Doamne, românului mintea cea de pe urmă” să-și facă efectul. Sau măcar sindromul ceasului al doisprezecelea să apară pe undeva pe la Guvern, Parlament sau Senat. Dar e

primăvară și situația devine incontrolabilă. Toți suntem astenici. Și ei și noi. Dar lasă că trece ea, primăvara, și abia aștept să-i văd pe cei care apucă vara.

Pentru că iarna nu-i ca vara. Încă un ocol Cine se oferă?

Am găsit în jungla peruană un loc care m-a făcut să exclam: „Vrei să scapi de politicienii din România? Retrage-te aici cu mine!” Ca să constat la întoarcere că socoteala din junglă se cam potrivește cu politica de acasă. Trist. La revenire am găsit un peisaj cu nimic mai bun decât cel pe care l-am lăsat. Am plecat dintr-un Perú aflat în plină campanie electorală, cu 25 de candidați la președinție. „Ca în România anilor '90!”, mi-am zis. Am găsit aici aceeași veșnică confruntare politică fără sens și scop. Am plecat dintr-un Perú al megafoanelor care țipau promisiuni deșarte. Am găsit aici o grămadă de vorbe goale rostite pentru cei ale căror case s-au dus pe apa sâmbetei. Am plecat din Perú repetând obsesiv în minte sloganul zilei „Ollanta - presidente!”. Am ajuns aici ca să mi se repete obsesiv „” Steaua și Rapid - meciul secolului!”

Mi-am adus aminte de mineriadă.

Nu știu de ce. Dar și atunci unii aplaudau și alții huleau, numai că acum s-au cam schimbat rolurile. Vreau fotbal. Ne-au lovit cu portocala mecanică în cap. Mi-am dat seama, nefiind microbist, că mi-aș fi dorit să mai văd o dată echipa României în turneul final al unui campionat mondial sau măcar european de fotbal. Problema e că dorința asta apare în urma memoriei afective despre comportamentul jucătorilor generației de aur. Starea de euforie a trecerii de grupe m-a marcat profund și bănuiesc că asta mi-aș mai dori de fapt. Însă, dacă stau să mă gândesc mai bine, calificarea asta mi-ar fi adus numai neazuri. Cred că echipa României s-ar fi făcut de râs rău de tot, și parcă nu aș fi vrut, repet, nefiind microbist, să trăiesc chestia asta și nefiind microbist, mă întreb ce

suferință ar fi trăit un microbist adevărat. Văd ce reacție au suporterii pe stadioanele României și îmi imaginez cum ar fi fost primiți jucătorii care probabil nu ar fi făcut niciun meci de nivel acceptabil. Poate e mai bine așa. Gașca de „golani” care conduce fotbalul românesc a ajuns repede la limita propriei ei incompetențe. Mă și mir cum de au rezistat până acum. Oricum, chiar dacă cineva, ipotetic, ar face curățenie, lucru pe care nu-l văd întâmplându-se, toți acești „bufoni” și-ar găsi de lucru pe la televiziunile care i-au făcut celebri pe toți. Printr-o mediatizare excesiv de dubioasă ca să nu fie lucrativă (asta rimează cu Cooperativă), toți ne-au ținut cu sufletul la gură seară de seară cu aventurile lor. Mă întreb: pe când un sitcom cu toate personajele îndrăgite din fotbal? Și dacă unii au făcut teatru-sport, de ce să nu facă și ei fotbal-circ?

Hai, la volane, că trece vremea!

Calitatea timpului liber din România lasă de dorit. Ca să nu mai vorbim de cel din București. Din păcate, în țărișoara noastră, nimănui nu-i pasă de cum își petrece omul muncii timpul liber.

Timpul liber, în mai toate țările din lume, este la fel de important ca și locul de muncă. Starea de bine contează, pentru performanța pe care o cere angajatorul, așa că, de exemplu în Franța, nu râdeți, există Ministerul Timpului Liber. Pe bune, nu-i o glumă.

Loisir se mai cheamă el și are un om la cârma lui care să vegheze la calitatea și diversitatea lui. Adică ce poți să faci în zilele de sâmbătă și duminică. Pe câte lacuri din jurul Bucureștiului poți să faci yachting sau schi nautic? Ca să nu vorbesc de spațiile pentru parapantă sau golf. Astea sunt super-sofisticate și necesită condiții speciale. Dar dacă îți spun că în Bulgaria sunt nouă terenuri de golf, așa scump cum e el ca joc, iar în Ungaria e plin de catamarane pentru Balaton? La noi, nimic. Câte o pânză veche pe Herăstrău, zdrențuită de atâta vânt în

rafale, și multe jet-uri. Țsta e viitorul sportului nautic în România, ceva ce tinde să se interzică în celelalte țări. Vara nebună Vara asta parcă a înnebunit. Parcă îl și aud pe unul într-o reclamă la tv. „A înnebunit vara”. Plouă și de trei ori pe zi. Dar cel mai grav este că nu știi cum să te îmbraci. Am fost deunăzi, imediat după ce s-a lansat „Copacul Lămâie” sau, pe românește, Lemon Tree, să-l savurez și eu. Mi-a plăcut muzica ce m-a făcut să arunc cei o sută de parai pe care-i aveam din întâmplare prin buzunar, de frică să nu vină un milițian să-mi ceară să-i prezint buzunarele pentru percheziție, așa de tare m-a teleportat muzica aia minunată a anilor '80 în timp. Mai ceva ca în clipul cu ciocolata „Rom tricolor”. Dar eu despre vara asta capricioasă vreau să-ți zic două. Plec de acasă în t-shirt și mor de cald toată ziua, și pe seară, cu un singur val, se face așa de frig de s-a golit terasa săracului grec. Tremur tot, de frig sau de emoție, când văd atâtea sfârcuri împungătoare. Lume multă și frumoasă, mai ales ele, care s-au zgribulit, sărăcuțele, de mă mai oftic și acum că nu am avut un camionaș cu pulovere, să mă scot și eu, măcar cu câte un număr. De telefon, nesimțitule, știu la ce te-ai gândit, că m-am gândit și eu la același lucru pe când scriam. Oricum, chiar dacă am plecat singur, gândul mi-a rămas la cineva pe care tare aș fi îmbrăcat-o, dar parcă mai tare aș fi dezbrăcat-o puțin, ca să-i admir frumusețea aia de trup, făcut din sport sau... din... despre sport. Sunt confuz ca și vara asta, dar, oricum, locul e la mare modă și este de bonton să-ți petreci după-amiezile și serile pe malul lacului. Fie să renască Nu știu cine nu o să scrie despre Bamboo în acest număr. Nu știu cine nu s-a gândit că, de fapt, acolo s-a încercat o „spălare de bani”. Greșit, spui tu acum, după ce ai aflat, ca și mine, că, de fapt, clubul nu era asigurat. Nu știu dacă ai idee câți bani se învârteau acolo în fiecare weekend.

Și să știi că nimeni nu omoară intenționat găina cu ouăle de aur. Era cel mai cu moț club din București. Arăta

mai bine decât oricare alt club din Europa de est. Și spun asta pentru că nu mă mai poate acuza nimeni că fac reclamă mascată aceluia loc fierbinte.

Însă nu pot să nu mă gândesc la dezastrul care ar fi fost acolo dacă incendiul ar fi izbucnit la o altă oră. Când mă gândesc că îmi lua o jumătate de oră să trec dintr-un capăt în altul al clubului pe la ora unu noaptea mă înfior. Ce busculadă. Poate că acum patronii o să-l gândească așa cum trebuie. Mă mai izbesc de paradoxuri de genul „locuri publice în care ușa de la intrare se deschide în interior”. Dar știu că pompierii, în general, nu-ți vor decât binele când îți pun atâtea condiții de respectare a normelor PSI, dar cine știe ce înseamnă asta, cui îi pasă ce înseamnă asta? Am primit un sms cu o glumă de doi lei. La Bamboo este lansare și concert cu Anna Lesko pentru ultima ei piesă, Ard în Flăcări. Nici nu știu dacă să râd sau nu. Mai am un teanc de invitații pe bune la evenimente care urmau să aibă loc acolo. Vai de ei. Câtă muncă risipită în fum, dar sunt convinși că patronul are putere de phoenix. Smoke on the Water. Aricii din buzunare ne dau din când în când de furcă „Țara arde și baba se piaptână” spunea un vechi proverb românesc. L-am putea reactualiza cu „Bamboo-ul arde și țara se inundă”, pentru că nu mai poți scrie de mondenități atâtea timp cât oamenii ceilalți, nedependenți de mondenități, suferă. Îmi bat capul cu ce aș putea inventa ca să adunam ceva bani pentru sinistrați. Ceva de bonton, din care să scoți ajutoare. Cum ar fi o prezentare de lenjerie intimă de pe urma căreia să se adune ceva și să se doneze undeva, pentru cineva care are nevoie. Dar cui și ce? Și, mai grav, cum? Ca să nu mai spun unde? Vara asta, din păcate, nune mai gândim decât unde să ne petrecem concediul, și nu ne întrebăm decât dacă va mai ploua sau nu. Și nu din grija pentru sinistrați și inundații, ci doar din grija pentru soarele și plaja noastră cea de toate verile. Suntem sensibili, din păcate, doar odată pe an. Și anul ăsta a fost greu pentru capacitatea

sensibilităților noastre. Am avut tsunami, dar nu ne-a afectat direct.

A fost ca un campionat mondial de fotbal la care nu ne-am calificat, dar i-am urmărit toate meciurile cu sufletul la gură. Ne-am sensibilizat, am pus mâna pe telefon și am băgat mâna în buzunar. A venit primul val de inundații în Banat și am reacționat din nou. Era la noi acasă. Am mai băgat odată mâna în buzunar. Acum ne pregătim de concediu și iar avem inundații în direct pe toate posturile de televiziune. Am viziuni fantastice. Văd un podium mare, un fel de catwalk gigantic, pe care prezintă moda cele mai frumoase manechine din România, iar în bărci, pe lângă, sute de oameni bine îmbrăcați și foarte publici, printre care umblă cu glugi și cizme de cauciuc reporteri de teren faimoși, care vor să-și vândă informația de la fața locului. De undeva din spate plouă artificial, pentru că ploaia naturală s-a oprit, dar pentru directul de la știrile de ora șapte era nevoie de puțină veridicitate. Mă și mir că la relansarea Bamboo-ului nu am văzut la PRO TV și niște flăcări mici în fundal, sau măcar ceva fum. Noroc cu denominarea asta a leului, ca să avem pagube mai mici de raportat.

De la Mamaia la Vama Veche. O comparație.

Când începe și la noi bătaia cu șampanie? La mare modă acum, între zilele cu ploaie, să faci petreceri pe plajă. Lumea vrea să danseze pe malul mării. Deși Ministerul Mediului a dărâmat toate construcțiile de anul trecut, a revenit asupra deciziei și toți posesorii de plaje au luat-o de la capăt contra-cronometru.

Dacă la Vama Veche e normal să rămâi până la răsărit pe plaje, cum de altfel am făcut-o și eu în timpul Stuff-stockului, la Mamaia e mai complicat. Restricțiile sunt mult mai mari. Cum ar fi. să vezi în fața Office-ului din Mamaia două sirene goale pușcă amestecându-se cu mulțimea după o baie în mare, întrebând în dreapta și în stânga "unde mi-ați ascuns chiloții?". Dar dacă stau să mă

gândesc bine, după cât de sumar sunt îmbrăcate umbrele chinezești ale fetelor care se dezlănțuie în spatele paravanelor, nimănui nu i-ar păsa. Diferența e că, între Mamaia și Vamă, striptis-ul de la Mamaia e mult mai scump. Întrevăd o fiță maximă în câteva zile la Office. Prea se vrea un fel de Voile Rouge de la St. Tropez, ca să nu înceapă și aici bătaia cu șampanie. Un moft scump, dar folositor celor care vor să arate cu orice preț că nu au muncit degeaba și că își permit să plătească 3 milioane pe o sticlă de Pommery, doar casă-și stropească puțin prietenii. Ce, grecii nu sparg farfurii? Nici în La Cucaracha nu mi-e rușine să mă avânt în marea de oameni care o populează până la răsărit. O generație de noctambuli, pentru care mustul suprem este o masă, chiar dacă asta implică și o sticlă de ceva scump pe ea și mult Red Bull. Știați că se spune că Red Bull conține taurină sau chiar spermă de taur? Atunci, v-ați gândit ce este chestia aia maro din Eugenia? ca să-l parafralez pe Teo de la Deko. Vară agitată. Între inundații și demisii, mi-a înflorit magnolia. Din prima zi de vară am visat la o vacanță frumoasă, eventual undeva în Grecia. Mă și gândeam la promoția făcută de Radio Guerila și la posibilitatea de apleca în Grecia cu bașcheta. Eu i-aș fi spus cașcareta. E mai aproape de limba română și i-aș fi trimis la Marea Neagră. Știu că te revolți, pentru că nu prea ai ce să faci la marea noastră. Așa că-ți dau dreptate și revin asupra propunerii mele. Ce-ar fi să facem două concursuri, sau mai bine doar unul, care să aibă și învingători, dar și perdanți, iar pe perdanți să-i trimiți cu forța la Eforie sau la Saturn ca să se învețe minte să mai concureze. Vama Veche nici nu mai știu dacă e de premiu sau de pedeapsă. Costă și aici cam ca peste tot. Doar caza rea la cort te mai poate salva, dacă stai bine cu urechile. Asta pentru că după ce ți-ai bucurat ochii toată ziua, nu-ți mai rămâne decât să-ți protejezi urechile care-ți vor fi asaltate nu de zgomot, ci de amestecul de melodii, care implicit devin

zgomote. Vine iar ploaia, nici nu știi ce să faci, să stai acasă și să-ți pese de săracii ăia inundați, sau de demisia primului ministru, care ba și-o dă că așa vrea el, ba nu și-o dă că așa ar vrea ăștia. Ai viață grea vara asta.

Care deja nici nu știi dacă e toamnă sau primăvară, ca și magnolia mea care a mai înflorit o dată. Să fie un semn că ne mai dau ăștia de la UE încă oșansă?

Mult zgomot pentru o singură seară E ce n-ați mai văzut. Ce să mai inventezi ca să ieși în evidență? Este timpul cluburilor. Care mai de care mai

sofisticat, cu nume mai importante din lumea DJ-ilor. Dar ce vor să facă ăștia de la... nu pot să dau numele, pentru că este vorba de o băutură care bagă mulți bani în publicitate, mi se pare că depășește orice imaginație. Cele mai mari nume din lume în materie de DJ, cum ar fi Afrokid Atkin din Ibiza sau DJ Monko din clubul plajei Balearelor, vor performa în cluburi amenajate ad hoc în clădiri neterminate dindiferite stațiuni. Se pare că cei de la Stage-Inspect au câștigat licitația și vor avea de lucru în fiecare săptămână cât alții într-un an. Construcția clubului va începe în fiecare zi de luni a săptămânii, imediat după ce locația va fi acceptată de sponsor, cele mai importante fiind măsurile de siguranță, cum ar fi accesul și protecția de pe fiecare nivel. Și pentru că totul se va întâmpla la etaj, se vor construi lifturi externe, din acelea de marfa, iar etajul ales va fi amenajat provizoriu doar pentru o seară, seară în care biletul va costa oavere, pentru că-i greu să amenajezi frigidere și aere condiționate gigantice caa le-a din Dubai, ca să-ți bei Jackul în condiții de megafiță.

Cine va fi acolo va fi tare, cine nu, nu există. Deja se fac rezervări de bilete și se aude că pentru o intrare se vor plăti și 500 de euro/ dolari... Culmea e că proiectul costă o avere, dar sponsorul speră că toți cei care nu pot intra să caște gura pe acolo se vor bucura măcar de focul de artificii din finalul fiecărei seri, de o mărime impresionantă

și care se va vedea de la kilometri distanță. Se pare că toate televiziunile se bat pe eveniment, dar cele mai mari șanse le are una care deja face un turneu prin toate cluburile de pe litoral.

Revelație rai / Rai care erai / Caravan serai

Nu e bine, dar e soare.

Dacă stau bine să mă gândesc, am aflat poate cel mai important lucru din viața mea. Și mirarea mea vine acum, când eram aproape sigur că nimic nu mă mai poate surprinde. Eram mai mult ca sigur că, odată cu trecerea peste bariera de 50, totul va fi mai simplu din punct de vedere al toleranței și, mai ales, al înțelegerii situațiilor în care viața te pune. Iar astăzi mă mir. Aș putea spune că mă mir ca un prost. Sunt ca ăla care a trăit toată viața cu cineva pe care credea că îl cunoaște perfect și care, într-o seară de beție, află o chestiune extraordinară, spusă cu atâta nonșalanță, încât i se răstoarnă întreaga scară a valorilor. Sau, altfel comparat, mă simt ca un copil care, fascinat de Yoda și toți cavalerii Jedi, află într-o dimineată, pe când își soarbe lăpticul, că el, Yoda, de fapt, ca să se amuze, mai lucra „part time” și la împărat, adică își încălca toate principiile și îl mâncase în cur să fie și cu „za dark și de of za Force”, dar numai seara după program, ca să mai facă un ban în plus, pentru că tocmai își luase un toiag nou în leasing. Așa m-am simțit eu aseară la ziua lui Dobro, unde toată lumea s-a distrat pe cinste. Mie mi s-a răsturnat tot eșafodajul construit în jurul unei conjurații din care credeam că fac și eu parte.

Cineva mi-azis: „am să-ți spun ceva pentru care ai să mă urăști”. nu-l urăsc. Dar cel mai tare m-a lovit motivația, pe care de altfel nici nu am cerut-o. Mercenar pe bani. Mai mult nu vreau să spun. Pentru că am promis să nu dezvălui niciodată acestsecret. Care nici măcar nu este al lui Polichinelle. Omul, ca și animalul, gândește, că de-aia nu-i insectă. Mă gândesc: de ce au unii nevoie

să vorbească vorbe? Ne-am obișnuit cu toții ca în ultima vreme să aflăm tot soiul de lucruri care mai de care mai ciudate despre fotbaliști. Primul care a marcat a fost – cine altul – Mutu. Că știe cu gramatica nu m-a mirat. C-a învățat cuvinte de dicționar și că le folosește corect în context, n-a fost nici asta o surpriză. Dar mă gândesc: ce i-a trebuit lui Adrian să spună c-a citit „Idiotul”? Pentru că inevitabilul s-a produs. Un jurnalist haios l-a întrebat de conținut. Și-a urmat un „aaa...” mai lung.

De unde-am dedus că era un „aaa...” ca parte de gândire, nu ca parte de vorbire. Și iar m-am gândit: „de ce are nevoie omu’ ăsta de încă un cui în talpă?”. Ce nevoie a avut Adrian să se fălească tocmai cu „Idiotul” când se descurcă așa de bine cu mingea și cu însurătoarea? Uite: cinstită, nevasta lui Beckham a recunoscut – n-a citit în viața ei o carte. O să ziceți: „Cum? Nici măcar pe-ale lui „bărba-su”?”. Ete na! Și de cele-ar fi citit? Ce? Nu știa despre ce-i vorba? Revin, însă, la franchetea de care a dat dovadă englezoaica. Ce rost ar fi avut să spună că e fan Kant? Să vină un nepricopsit de la za Sun și s-o întrebe cum vine treaba cu „Critica rațiunii pure”? Asta mă face să mă gândesc, iar la fetele – cu nume sau fără – care apar prin revistele și ziarele de la noi, indiferent de pagină. Plăcerea de-a face sport variază de la una la alta. Variază și gusturile pentru bărbați – nu foarte mult (în general le plac bărbații loiali și sinceri). Constanta este, însă, apetența pentru gătit și pentru literatură. Și dacă le-ntrebi ce-au citit la viața lor, gânguresc un prelung „aaa...”. Ca parte de gândire. Nu ca parte de vorbire.

Marea întoarcere a fiței.

Ne vom întâlni la Mall și vom mai privi în gol. Miroase a muncă. Miroase a toamnă, adică. Miroase rău de tot a lacrimă de domnișoară-de-tip-suav-stoarsă din amarul zvonului că s-a terminat vara. Adio fustă scurtă care-ți

garantează upgrade-ul de la 331 la SL 500. Adio bluziță roz care-ți transformă Cola din mâna dreaptă în Daiquiri. Adio saboțelului cu toc discret care-ți bagă în stomăcelul micuț o salată Caprese în loc de șaorma de la Dristor. A venit vremea să ne pregătim - trup și suflet pentru marea mutare a FIȚEI înapoi în București. După ce-a coclit

2 luni la soare, pe plajă, și-n cluburile de la mare, fița revine la forma care a consacrat-o. Nu mai poa' să bea cocktail cu multe umbreluțe și steagul Uniunii Europene și trece la celebra apă plată cu lămâie. Périer. Băută din sticlă - ca să vadă lumea ce bea

— Cu lămâia îngrămadită claustrofob pe gât A venit, din nou, vremea batonului de scorțișoară sprijinit discret în toarta ceștii cu espresso.

Streto neapărat. Reînvie Mall-urile.

Adică dispar din limbaj întrebările de tip „unde ești?”, adresate prietenilor sâmbătă după-amiază sau duminică dimineață. Pentru că răspunsul este, invariabil, același: „ei, unde... în Mall!”. A! Era să uit, poate, cel mai important lucru: se redeschid cluburile. Trocurile alea amenajate special ca să vadă lumea ce hăinuțe ți-ai mai cumpărat, sau ca să mai afle prietenii cu cine te mai învârti și cu cine-ți bei Jackul de seară în timp ce învârti între degete un Davidoff. Păcat. Vara e mai simplu. Scapi cu un tatuaj nou sau c-o decapotabilă în leasing. Și stați că n-a venit încă iarna. Să vezi când parchează „băieții” celecaul cabrio în fața clubului și-l lasă cu

motorul pornit... Cu prietenul la purtare Bârfesc. Ei bine, da! Și? Care-i problema? Dacă nu știați, bărbații sunt de un milion de ori mai bârfitori și mai cârcotași decât femeile. Numai că nu prea o recunosc. Și, ca orice om normal, căruia îi place să bârfească, citesc „mondenu” de prin revistele de gen. Imposibil să nu prinzi un interviu „interesant” cu vreo vedetă. Despre ce? Despre nimic, în general. Există, însă, și excepții. Iar excepțiile sunt date,

de regulă, de întrebarea doctă a reporterului - „cu cine mai ieși?” Diferitele răspunsuri m-au făcut să mă gândesc la faptul că vedetele își poartă relațiile ca pe haine. Și aici intervine gustul fiecăreia. Ai o „combinație” bună, dar de care nu prea vrei să afle lumea, o ascunzi bine, ca pe-o curea Gucci, sub cămașa scoasă „sauvage” din pantaloni. Îl lași, însă, pe reporterasă să-ți vadă șosetele Givenchy, ca să știe că și cureaua e de calitate. Dacă, însă, ai o relație nou-nouță cu care mai vrei să te și lauzi, o fluturi pe sub nasul reportofonului ca pe-o pereche de papuci paiațați de la Zara.

Se mai întâmplă, însă, să fii „prinsă” în vreo chestie nedefinită cu vreun băiețuș de care n-a auzit nimeni, care n-are nici Mertz, nici Hummer și nici măcar o amărâtă de Avensis luată în leasing.

N-are prea mulți bani și nici nu se îmbracă de la Milano în sezonul de reduceri. Ce faci atunci? Cum răspunzi la întrebarea „cu cine mai ești?” De obicei, ele, vedetele astea, devin interesante în acest caz. Brusc, bat mai des din gene și-o dau pe aia grea: „viața mea mă privește numai pe mine...”. E ca atunci când ieși în oraș sâmbăta seara, ți-ai pune și tu o pereche de pantalonași mulați, dar îți dai seama că n-ai chiloți Victoria's Secret. Și-atunci scoți din sertar

O fustă mai largă și tragi pe tine o pereche de chiloți tetra. Solizi și comozi. Nu sunt frumoși, da' știi ce senzație plăcută îți dau între picioare? Cum ne distrăm de distracția altora. Eu unde fac Revelionul? „Unde facem revelionul?” Asta este întrebarea de pe buzele fiecărui român. Și posibilități există, slavă Domnului. Dacă vrei să te spargi în figuri ai în teritoriu soluții nelimitate. De la cel mai scump revelion din Europa, care trebuie să fie sigur undeva prin Poiana Brașov, până la cel mai zgomotos, care sigur este, țineți-vă bine, vă spun eu, în Kristal Club din București. Aici, timp de zece ore, ai posibilitatea să asculți aceeași

melodie cu numai două milioane de leișori, vechi după stabilizare, dar, aici vine surpriza. Poți să-i miroși transpirația și celui mai mare DJ din țara dijeilor, Sasha după numele lui, și mare și mic. Ce fum o să fie acolo, de la țigări, de că lumea fumează de revelion. Nu știu dacă o să fie și cu mâncare, dar cine mai are nevoie de mâncare în viteza aia și în zgomotul ăla fără întreruperi și, culmea, chiar și fără imaginație în ritm. Hai, nu-mi sări la beregată, că-mi plăcea și mie să ies pe la discoplisco pe vremuri, dar parcă aveam mai mult de o melodie pe seară. S-au schimbat vremurile, și eu poate ar trebui să fiu mai tolerant, că poate unora le place și, trebuie să recunosc, e la mare modă să petreci prin cluburi cu sticla de Chivas pe masă. Eu am ce am cu melodia aia care începe când intri și se termină când pleci.

Întoarcerea pantalonilor evazați. E la modă să ai crăcii lungi. A trecut și frigul. Poți să-ți îmbraci ținuta de vară liniștită.

Da, cu tine vorbesc, cititoare, cu tine care umblai cu buricul gol și

la minus 15 grade de mi se făcea rău mie de frig, privind doar, dar de asta e moda. Pe vremuri se spunea „suferă baba la frumusețe”.

Paradoxal, acum nu mai suferă baba, ci suferă frumusețile astea de fete care, după cum ziceam, umblă mai mult dezbrăcate.

A câștigat Steaua, mi-am și imaginat cum Becali va ridica o nouă biserică. Și, cum spunea prietenul Costel, am să o recunosc ușor după icoanele din ea, unde la cina cea de taină apare și el, ctitorul, cu un teanc de bani, zicând „Eu plătesc”. Ca de la președinte la președinte.

Am plecat din Lima cu fascinația unui oraș uimitor de contrastant. Am ajuns într-un București de patru ori mai mic și de patru ori mai tern. Și, ca la fiecare plecare, mă întreb la ce mă întorc. Vocație de nomad. Vreau să mai

plec odată în jurul lumii și vreau să stau mai mult de trei luni, ca să mă pot întoarce într-o Românie din care să înțeleg ceva și pe care să nu trebuiască să o mai compar cu altceva.

Sus-pușii Amintirilor la zi din blocurile socialiste.

Nu e ciudat că de câte ori cunoști pe cineva care stă într-un bloc cu 10 etaje, nu locuiește mai jos de etajul... șapte? De ce?! Uneori ai impresia că restul de etaje sunt doar pentru a da la număr, zece. Așa. Dacă reușești să te descurci cu interfonul, intri în scară și nu ai ce face, trebuie să iei liftul. Apeși butonul cu 10 și bătrânul se urnește. Imediat îți vine să strănuți de la mirosul de clor combinat cu pișat de pisică, dar parcă ți-e teamă ca nu cumva vechea mașinărie să tresară și, speriată, să se oprească undeva între etaje. Nu prea te simți în largul tău, când deodată vezi scris pe oglinda liftului numărul de telefon al uneia care zice că ia muie gratis. Cu toate că știi că e o glumă, aproape că încerci să memorezi numărul, moment în care te rușinezi la gândul că cineva ar putea ști ce ți-a trecut ție prin cap. Pe când începi să te relaxezi, bang! se stinge lumina, și parcă hurelul liftului e mai puternic pe întuneric. În dreptul a vreo două etaje se răspândește miros de cârnaț prăjit și te liniștești, ai ajuns pe la etajul șapte, unde încep să locuiască oameni. Încă trei etaje și gata, și-a revenit și lumina, bătrânul respiră din nou! Îți aranjezi părul, haina, te scarpini unde te mănâncă și ai ajuns. Deschizi ușa liftului și sari ca și ars. Un locatar ce ține un televizor pe burtă așteaptă chiar în fața ușii să coboare. Te-a speriat! Reacția lui nu ai văzut-o, pentru că fața era acoperită de televizor. Te strecorei pe lângă el, te rotești pe călcâiul drept și iată ușa la care trebuia să suni. Dintr-odată ești liniștit. - Vorba lui Teo de la stand up, e bine că le vezi direct ovarele, sau chiar și ficatul, și te prinzi din prima dacă e consumatoare de alcool în exces. Problema mea nu-i ficatul, ci curajul de a

umbla dezbrăcate pe frigul ăsta. Și mai e ceva care mă calcă pe nervi, în afară de pantalonii cu talie scurtă și maioul de acoperit doar vârful sânilor. Este vorba de lungimea excesivă a cracilor, stai, nu te pripzi să mă înjuri, mă refer la cracii pantalonilor, peste care se calcă cu voioșie până la fărâmițarea completă a materialului. Când se mai amestecă și cu zloata de afară, îmi închipui cum arată covoarele peste care calci, chiar și dacă ți-ai scos pantofii.

Dar de cu moda nu trebuie să te pui, ci doar să ții pasul, dacă îți da mâna și te lasă buzunarul. Nu am mai crezut că pantalonii evazați vor reveni vreodată, cum nu am crezut niciodată că vei putea merge la disco în sutien. Mă scuzați, acum îi spune club.

Șpagă legală pentru Dubai

Cele câteva zile de temperatură ridicată m-au făcut să mă gândesc la primăvara ce o să vină. Parcă mi se face dor de ducă. Visez la ținuturi calde cu plaje nesfârșite și palmieri... în mod normal, acest lucru nu ar trebui să fie așa de greu de realizat. Trăim liberi și uite că nici nu mai avem interdicții de călăto de Cam în orice țară normală poți să pleci în vacanță în timpul ier nii, undeva la soare, fără mari probleme. Îți trebuie doar uncharter către o destinație în extrasezon și, cu câteva sutici de euro, te răsfeți la soare sau sub apă, dacă-ți place să te scufunzi în hai să zicem la întâmplare Dubai, Egipt, sau cine știe ce alt loc. Simplu la prima vedere. Dar nu și la noi. Pentru că un banal Sharm el Sheik, pentru care din Suedia, de exemplu, plătești un 250 de euro pe săptămână la un hotel de 4 stele, cu tot cu zbor, la Romanica vine nici mai mult nici mai puțin de 1200, iară taxe de aeroport și, atenție mărită, șpagă legală, care apare pe factură, de încă, hai să zicem, 100 de dolari, așa că mai bine pleci în insule. Asta pentru că la noi nu mai sunt chartere și, chiar dacă sunt, se întâmplă numai de revelion. Răspunsul agenției a fost: „nu

sunt pentru că nu avem înscrieri”.

La varianta „nu sunt înscrieri pentru că nu sunt chartere” v-ați gândit? Dar lasă că sunt din Budapesta câte vrei, pentru că țărișoara lor mai micuță decât a noastră are mai mulți doritori de cald decât noi.

Pescuit la copcă

Ca de obicei, reinventăm roata. Am descoperit (noi, românii) că se poate prinde pește la copcă. Bun.

Ne-a trebuit gheață, pește, ustensile de produs găuri în gheață și, evident, aparate de ademenit peștele. Le-am găsit, ne-am jucat, am prins pește sau nu (unii au prins cotlet și file de porc), dar ALOOO! - gheața se topește când sunt 10 - 15 grade plus, și face chestia asta dintotdeauna, nu că ar avea ceva împotriva noastră personal, ci pur și simplu așa face ea. Sloiurile de gheață nu sunt un mijloc de transport pe apă, doar bărcile sunt înregistrate ca mijloc de transport lacom are o fluvial. Ele sunt însă un mijloc excelent să-ți faci mari, dacă nu chiar foarte mari probleme. Poate unii se pregătesc deja pentru Olimpiada de labeijing, dar eu nu-mi aduc aminte să fi auzit de proba de înot la copcă viteză, nici măcar la echipe. E un zvon că ar exista proba de scufundat artistic în apă foarte-foarte rece și cu multă gheață deasupra”, dar e numai și numai pentru urși polari.

Dragi concetățeni, hai să ne reorientăm către pădurile cu ghiocei și să lăsăm gheața în pace, că așa sunt mai multe șanse să mai prindeți pește și iarna viitoare, tot la copcă și nu sub copcă.

30 februarie - 29 februarie este o dată excepțională...

Am prieteni care își serbează ziua de naștere pe 29 februarie. Îmi sunt foarte simpatici, pentru că le fac cadouri doar o dată la patru ani. Pe de altă parte, mă gândesc și la Olimpiada de iarnă, care tocmai s-a terminat

la Torino. Am căutat cu disperare în programul TV programele favorite: aruncarea cu pizza, lupte libere cu spaghetti, săritura în ravioli și ștafeta de mozzarella. Nu le-am găsit. Cel mai ciudat este că noi nu avem Olimpiadă, dar avem iarnă. Circulația în București este atât de inertă încât îmi pot permite să scriu acest articol la laptop în timp ce merg cu mașina. Și nu spun asta ca să mă laud cu rapiditatea mea de a tasta, ci pentru a sublima viteza conexiunii mele. Mesajele mele ajung cu viteza mașinii care e de aproximativ 3 km/săptămână. Închiderea Jocurilor Olimpice a fost maiestuoasă, dar să nu uităm că ea a avut loc în Italia, țara care a inventat opera, opereta, comedia bufa, țara lui Zeffirelli, Antonioni și Passolini. Încă ceva: cei care au soluții pentru deblocarea traficului în București, îi aștept să-mi scrie pe adresa dan.chisu@danchisu.ro

Dépêche-toi! E la modă

Spectacolele din ultima vreme sunt din ce în ce mai tari. Asta dacă te gândești la Dépêche Mode, care vor concerta undeva prin jurul datei de 26 iunie la București.

Biletele s-au pus în vânzare demult, dar nu am nicio informație cum că s-ar fi vândut toate. Dar partea bună este că lumea a început să-și facă previziuni financiare în ceea ce privește concertele din primăvara asta. Am auzit o discuție într-un grup de lăptari de Enache, care coborau zgomotos pe scări, discuție care suna cam așa: „ți-ai luat bilete, bă, la Dépêche Mode?”. Nu, frate, că am apucat să-mi iau la Buena Vista și nu știu cum să mă mai împart că vine și chestia aia cu Havanalounge”. Replica însă m-a pus pe gânduri. „Lasă, bă, Cuba, că ăștia parcă au mai fost (se referea clar la Ibrahim Ferrer, care pe vremuri a cântat și el în Buena Vista Social Club) și hai să-i vedem pe Dépêche”. „Da, dar mai vine și Noaptea Devoratorilor de Publicitate și de unde atâția bani?”. „Lasă, bă, nu fi fraier, că la noapte intrăm pe blat cu tine, ne aranjăm la poartă

cu doi poli, și dacă nu ne lasă, intrăm la prima pauză când se face intrarea liberă". Ia uite, mi-am zis, de ce a scăzut vânzarea la bilete, dar

sala tot arhiplină a fost an de an. Așa că băieții mi-au și rezolvat o enigmă, dar mi-au dat și o idee. Păcat că nu pot să fac eu evenimentul înainte de concert, ca să dau premii câteva intrări libere la stadion...

Cercelușii la control Zdrelit de piercing. Din păcate, vremea asta este foarte schimbătoare. Nici nu apuci bine să te obișnuiești cu primăvara, că se lasă un frig noaptea de trebuie să-ți pornești din nou centrala. Și asta nu ar fi nimic, dacă nu ar trebui să-ți scoți din pod și acele haine groase pe care le abandonaseși de mult. Asta e valabil pentru noi băieții, care avem haine diferite pentru sezoane diferite. Despre fete, știți părerea mea, îmi plac necondiționat, dar tot nu pot să mă abțin să nu-ți aduc aminte opinia mai demult exprimată vizavi de felul în care se îmbracă. Concluzia: mă enervează că ele, dacă apar schimbări inopinate de temperatură, nu trebuie decât să-și schimbe paltonașul, pentru că pe dedesubt se îmbracă la fel, fie vară, fie iarnă. Adică tot cu buricul gol. Și, mai nou, nu poți să ai buricul gol dacă nu-l ai și pierce-al. Adică înțepat, găurit, încercelat, pentru că, dacă stau să mă gândesc, e totun cercel și butonul ăla din buric, care parcă e din ce în ce mai la modă să fie dintr-un metal prețios, de preferință cel puțin argint.

Știu că mai sunt locuri în care moda te îndeamnă să-ți pui cercei, și de mult îmi doresc să cunosc și eu o fată care să mă zdrelească cu piercingul ei. Unde vrea ea. Dacă mă pun pe mine să-mi scot până și cureaua când trec printr-un filtru la aeroport, mă întreb cum se va descurca o asemenea fată plină de cerceluși prin diferite locuri.

Dépêche Mode la modă. Am aflat că ultimul meu articol a fost cam leșinat. Așa mi s-a scris pe adresa mea

de e-mail. Așa cum a fost și ultima perioadă din viața mondenă a Bucureștiului. Leșinată.

Toată lumea așteaptă evenimentul acestei luni care, din câte știu eu, va fi *Dépêche Mode*. Formația asta o aștept de cel puțin 15 ani, de când i-am auzit prima dată într-un concert în Germania.

Zic i-am auzit, pentru că nu am avut ocazia să-i văd, deoarece lucram într-o sală alăturată și pregăteam un concurs de tenis. Mi se pare incredibil să fiu despărțit doar de o ușă de cei pe care i-am visat o viață întreagă, și totuși să nu pot să-i văd. Ca să fiu sincer, am încercat să negociez cu cel de la poartă să mă lase să intru, dar a fost de o fermitate demnă de luat exemplu și de cei de la noi, care se lasă mult mai ușor înduplecați să-ți dea voie să intri pe blat la un concert, cu zece la sută din prețul biletului strecurat în palmă. Partea nostimă a fost când, într-un târziu, un coleg aduce totuși două bilete, nu știu de unde a tăcut rost de ele. Deși mai erau doar câteva zeci de minute din concert, hotărâm să încercăm să intrăm, de data asta mândri, arătând du-i cerberului biletele, dar surpriză, la fel de impasibil ne-a arătat ieșirea și ne-a explicat că nu se poate intra pe ușa lui, pentru că nu aveam acest drept. Am insistat, încercând să-i explicăm că, până ocolim toată sala, se va termina concertul. Tot ce a putut să facă pentru noi a fost să deschidă ușa, dar fără să ne lase să ne uităm prin ea, ci doar să auzim mai bine. A doua zi am început turneul de tenis. L-am regăsit la post și a realizat că, pentru o săptămână, va fi în subordinea mea. Și pe la el nu a în

traî nimeni. Nici măcar eu, cu sau fără bilet.

Vacanța mare. Unde mergi, dai de români? Ce să faci dacă tot vine vara și oricum trebuie să pleci în concediu?! În România sunt două feluri de companii: cele care închid toată luna august și își lasă toți angajații liberi să-și petreacă concediile la grămadă, nu toți în același loc, ci doar toți în același timp. Partea bună este că, după

vacanță, vor fi doar câteva zile în care nimănui nu-i va arde de treabă ca să-și povestească aventurile, spre deosebire de celelalte instituții în care poveștile vor începe undeva în iunie și sigur se vor termina în septembrie, odată cu ultimul concediu primit. Ca să nu mai vorbesc de invidia pentru cea mai bună perioadă primită de un coleg care nu s-a remarcat prea tare. O fi bine, o fi rău, să ai concediu la grămadă? Dacă ești doimaist sau vamaioț, e nasol să te întâlnești cu el (colegul) dacă nu mai ai chef de mutra sa. Dar, dacă vrei să scapi de plaja de la Marea Neagră, riști să te întâlnești cu el în Halkidiki, unde de câțiva ani trebuie să ai mare atenție pe stradă să nu ți-o „bagi” și să te trezești că întoarce capul jumătate de stradă, taman atunci când ești sigur că nu te înțelege nimeni. Așa că grijă mare la ce dai pe goarnă. Românii cam peste tot învacanță! Vacanță fără Bil y Dar poate cu Eric. Am plecat în vacanță de câteva zile. Și nu pot să mă plâng. Sunt în mijlocul apei, unde-mi place mie. Singurul motiv pentru care regret că nu am mai stat în București este că am pierdut concertul cu piticul atomic, favoritul meu, ca să nu-i spun IDOLUL meu. Billy pe numele lui mic. Care, dacă stau să mă gândesc bine, m-a pregătit din timp pentru

White Weddingul pe care l-am făcut ca să părăsesc țara acum câțiva ani buni.

Foarte buni, dacă stau să mă gândesc, pentru că au trecut aproape 24 de anișori.

Miop ca o cârțiță, Billy reușește să electrizeze orice public și mă întreb dacă i-a mai ieșit și la București. Rock-ul merge bine la noi în țară și nu ne mai putem plânge că suntem ocoliți de marile turnee europene ale diferiților artiști. Așa că, în așteptarea Shakirei, mai dăm o tură pe la mare ca să vedem cum mai e viața pe litoralul plin de alge împuțite, care atrag muștele și zgornesc turiștii. Toți turiștii, chiar și pe ăia din Kisineu. Și culmea e că prețurile la camere sunt tot mari, chiar dacă serviciile sunt așa cum

le știi. Ce să-ți mai zic, la Budapesta vine cel mai mare chitarist al anilor, care vrei tu, Eric-Clapton. Ăsta nu trebuie ratat, chiar dacă tre' să faci ceva efort turistic și să te deplasezi în capitala țării vecine, care, din când în când, mai e și capitala țării noastre. „Hellooo, Budapest”, îți mai aduci aminte... Sper din toată inima ca Eric cel Clapton să ne răzbune și să înceapă cu „Hellooo, Bucharest, I love you”.

Afacerea din parcare înfrumusețarea subterană. Vin la TNB în parcare des pentru că aici am sediul firmei. Tot aici este și Cafe Deko, pe care nu trebuie să ți-o mai prezint. Vin, deci, în parcare teatrului de câțiva ani de zile și încă de atunci mă mir cum de este posibil, în centrul orașului, să funcționeze o spălătorie ilegală, de mașini bineînțelese, care, de fapt, nu are condiții de funcționare. Pentru că se cară apă cu găleata din nu știu ce subsol și, de fapt, se îngălează puțin praful și mizeria de pe mașină, pentru o mătuire perfectă a vopselei. Pe cei care-și oferă serviciile îi înțeleg, oameni nevoiași care câștigă și ei o pâine cinstită, după o muncă mizerabilă de câteva sute de mii de lei pe zi, dar câteva sute care depășesc des mil

Ionul, atenție, tot pe zi, adică mia de euro pe lună. Dar știi cum e vorba, prost e nu cine cere, ci ăla care dă. Să dai bani ca să-ți fută cineva lacul de la mașină, e treaba celor leneși care preferă să-și lase mașina mângălită cu nisip și noroi. Pe mine mă derutează faptul că ei au dreptul să fie aici, în punctul zero al Bucureștiului, lângă Inter. Și treaba le merge atât de bine, încât și-au structurat firma. Unul vine și te întreabă „o facem frumoasă șefu'?", în timp ce doi sau trei sunt deja pe alte mașini. Des văd și mașina poliției care se face frumoasă tot în parcare, de parcă n-ar putea, pe banii noștri publici, să se ducă dracului la spălătorie și să nu mai încurajeze mizeria asta în centrul orașului. L-am întrebat pe cel care m-a acostat azi dimineață cu ce se ocupă și din explicație mi-am dat seama

că este director de marketing al afacerii. El agață clientul, doi-trei spală și directorul de vânzări încasează banul. Vive l'Europe!

Un sfârșit de vară. Cu serviciu și fotbal. Care sunt cele mai importante momente după vacanță?

Reîntâlnirea cu prietenii cu care nu te-ai văzut, sau serviciul la care abia așteptai să te întorci? Dacă am lua în considerare faptul că doar pe vremuri, când erai la liceu sau la facultate, te bucurai când aveai ce să le povestești la întoarcerea din vacanță, nu-ți mai rămâne decât varianta cu serviciul. Este că am reușit să te enervez? Numai gândul că trebuie să te întorci la muncă poate să-ți provoace vărsat de vânt necondiționat. De ce oare îți vine așa de greu, după Vama Veche, să te așezi la computer și să faci prezentări, când încă mai ai nisip în sandale și n-ai tăcut încă atâtea

dușuri ca să ți se ducă bronzul? Te mai păcălești pe terasa La Motoare, după ce-ți trec dracii că te fac ăștia să urci pe jos și nici ne mernica aia de cafea de la unu, Deko parcă, după numele de fată, nu s-a deschis. E încă zăduf și soarele te îndeamnă la terase, nu la slujbă. Noroc de programul ăsta cultural de toamnă, cu Evora, Bregovic și Duran Duran, la care să te gândești până în octombrie, în cazul în care nu ești microbist. Dacă însă ești, nu-ți poți scoate din cap Steaua - Real Madrid, ziua în care, după părerea mea, se pot da lovituri de grație. Mă refer la spargerii de bănci sau case. Asta pentru că toți vor fi la meci sau măcar la televizor.

Steliștii, știm de ce. Ceilalți, de ciudă și cu speranța că roș-albaștrii o vor fura Mă uimește atitudinea asta. Cum să nu ții cu o echipă românească doar pentru că tu ești altceva decât stelist?

Uite TEO, nu e TEO TE-Obate vântu'?! Am aflat cu stupeoare că TEO numai e TEO, adică nu mai e la emisiunea TEO de pe ProTV. Eram plecat pe mare când s-a întâmplat,

asa că am auzit variante multiple ale aceleiași povești, atât din presă, cât și de la oameni de televiziune. Presa, ce să facă și dânsa, a morfolit știrea și a lansat-o în piață cu o sumă de transfer în coadă, care a făcut să tresalte până și contul Mihaelei Rădulescu, pare-se, cel mai gras dintre toate conturile vedetelor noastre mioritice. Nici următoarea doamnă, actualmente Bănică, nu a avut un somn liniștit în noaptea de după marele anunț. Ce mai, zarvă mare în parcare, de când s-a aflat că dă turcu cu oferte în răzeșele naționale... Dar se pare că totul a fost o cacealma de milioane, pentru că, ce văd eu azi, dimineată de tot, în reluare: Realitatea, pur

și simplu asta văd, cu o TEO mai frumoasă ca oricând și cu un Turcescu mimând seriozitatea. TE-0 fi molipsit și pe tine, privitorule, TEO, de i-ai dat atât de mulți ochi, cu farmecul ei irezistibil, dar problema mea este alta. Vii tu, privitorule, cu ea, în altă realitate? Alta decât aia pe care o știai, cu iz de manea și maximă audiență? Oare pe tine te vrea realitatea asta, privitorule? Și tu, TEO, care TE-OI fi obișnuit cu cifre din astea de rating amețitor de mari. Ai tu pe tine darul de a suporta invidia colegilor din realitatea asta nouă, și la propriu, și la figurat, care nici măcar în vis nu au atins ce ai atins tu, la... știi tu unde? Stați liniștiți, tot la rating mă refer. Și dacă în realitate, TEO, TE-Or urma toți cei pe care i-ai vrăjit cu farmecul tău, îți dai seama cât de sus se vor plasa și așteptările patronului tău. Răspunsul, prietene, e vânare de vânt...

Era ADC - lick, click, nu mergea. La vârsta mea, încerc și eu să mă lupt cu era AC; nu cumva să credeți că mă refer la după Cristos, ci la

After Computer. Când eram eu mic, o socotitoare cu bile era o mare șmecherie. Cine avea o riglă de calcul era ori inginer, ori o furase de la cineva. Fenta maximă a apărut când eram în clasa av-a și cineva mi-a arătat un „calculator”, adică o cutie care făcea ceva operații și avea

un ecran fascinant, cu ceva care am aflat că se cheamă LED-uri. Aveai led-uri, te puteai băga în seamă, dacă nu, rămâneai la invizoaică sau praştie simplă. Sărim peste Evul Mediu şi ajungem în ziua de azi. Laptop şi alte nebunii. Eu mă descurc destul de bine, adică ştiu să pornesc şi să opresc un calculator şi să fac cam tot ce îmi place/trebuie mie, adică să mă uit la site-uri porno, să văd pe cine mai cunosc pe acolo, să vă scriu aces

te articole şi, mai ales, să le trimit prin mail. Partea cea mai proastă este că majoritatea colaboratorilor mei sunt genii neînţelese ale computerelor, unii chiar seamănă cu Bill Gates la tinereţe. Şi îi rog să-mi organizeze şi mie computerul cum îl vreau eu, că m-am obişnuit într-un fel. Rezultatul – de fiecare dată găsesc ei toate nebuniile pământului. Programe care mă fac să-mi pierd minţile, sunt senzaţionale, dar mie nu îmi folosesc. Am încercat de toate, nu s-au putut opri să nu-mi instaleze din nou tot felul de nebunii.

Am încercat să ascund laptopul, mi l-au găsit şi a fost din nou „îmbunătăţit”. Am găsit soluţia: am cumpărat un laptop din 1990; cântăreşte 40 de kg, are maxim 1 kb de memorie şi bateria durează 5 minute. Nimeni nu se mai bagă la el... nici măcar eu. Long live za soft!!! Fuck za geeks!!! Scriu cu stilou şi trimit cu un porumbel...

Semnează Bil, un prieten al lui Danihisulamisto.ro.

Fotbalul bate tot Noroc că se mai şi cântă între tururi. Când ai atâtea evenimente în Bucureşti, trebuie să-ţi drămuieşti bine bănuţii.

Pentru că, dacă te-ai lăsa purtat de impulsul „ochii văd, inima cere”, nu-ţi ajung banii nici dacă ai avea un salariu european.

Adică, în medie, două mii de euro. Şi haide să luăm numai săptămâna asta. Păi ai avut Bregovic, Evora, Steaua-Real Madrid, Duran Duran şi să nu-l uităm nici pe DJ Tiesto. Hai acum să facem un mic calcul. Bregovic, în

medie, un milion jumate, Cesaria, și ea tot pe acolo, dacă nu mai mult, deci încă un milion jumate, asta fac trei. Steaua cu Real cam două jumate, deci cinci și cinci sute. Și cu Duran Duran, încă un milion juma. Uite cum am ajuns la șapte milioane vechi. Păi cât să câștigi ca să-ți permiți

două sute de euro pe săptămână? Partea bună este că trupele șievenimentele încep să curgă la București, dar ce mă intrigă este că, totuși, un meci de fotbal, cu oricine ar fi el, atrage atenția asupra lui atât de tare încât te uiți la televizor și afli ce a mâncat Roberto Carlos, dacă Ronaldo s-a rătăcit în holul hotelului și câte minute a alergat pe covorul roșu. Mai doream să aflu dacă-Beckham a făcut pârt, și mă linișteam. Despre Simon Le Bon de la Duran Duran nu am aflat dacă a râgâit, nici despre Cesaria dacă s-a spălat pe picioare. Asta este planeta noastră. Planeta fotbal. - Furatul cu stil Stimate D-le Chișu, De curând am fost la Madrid, și nu în scopul clasic, adică să câșunesc, ci să văd un prieten care se ocupă cu fructe și flori. De la aeroport am luat un taxi care mi-a propus să oprească aparatul și să mă transporte cu o sumă redusă, de 20 de euro. Prost fiind, carte neștiind, am consimțit și am ajuns la hotel în 3 minute cu o cursă care nu ar fi costat mai mult de 10 EUR dacă aparatul ar fi fost pornit. E bine să te simți ca acasă, chiar dacă ești furat. La hotel, super modern și frumos, dar cu o mică problemă în înțelegerea funcționării lucrurilor în cameră. Se pare că prietenului meu îi mergea bine în businessul lui dacă își putea permite să mă țină pe mine la așa un hotel de lux. A doua zi, m-am întâlnit cu amicul meu, care mi-a prezentat afacerea lui, adică pe Margareta. Micșunica, Camelia și Lăcrămioara. Așa sumar cum erau îmbrăcate, nu cred că lucrau la seră și am aflat că se ocupau de zona parcului. Am fost curios să văd ce fac și le-am urmat pe „traseu”, că așa spuneau ele că se cheamă. Am înțeles rapid cu ce se ocupau fetele, și nu mică mi-a

fost surpriza când l-am văzut pe șoferul meu de taxi, care mă jumulise de 20 de euro, sosind pe post de client. Am înțeles că, încet-încet, cum e circuitul apei în natură, la fel și banii mei vor ajunge înapoi în patrie, și mi-am dat seama că particip indirect la europenizarea noastră, a tuturor.

P.S.: ăsta nu este singurul caz în care am fost furat. Pot însă să vă spun că e drept. Acolo se fură cu mai multă demnitate. Aștept momentul în care cineva îmi va aduce banii înapoi și îmi va zice: „Mă scuzați, pe dvs. v-am furat și săptămâna trecută. Vicor le netoyeur, un Căpșunar călător acum știi de ce ai făcut toate astea și de ce ai mai face-o de o mie de ori.

Am auzit că undeva în Scoția existau clădiri de peste zece etaje încă de acum treis au patru sute de ani. Ale noastre oare de când sunt, domnilor, că parcă sunt de când lumea? Mortul e de vină într-o zi, pe vremea când încă mai mergeam cu autobuzul, un rrom țigănos la față a început să mă buzunărească. Am avut și viteză de reacție, dar și tupeul să-l prind de mână și să-l întreb „Stai, te-am prins, ce faci cu mâna ta în buzunarul meu?”

Greșeală majoră, prietene, pentru că nemernicul bronzat natur rral m-a repezit, începând chiar să mă atace verribal”. Vezi-ți băi de treabă, cum să-ți bag mâna în buzunar, băi pletosule, nu te uiți la tine cum arăți, nici n-ai ce să-ți iau, băi figurantule”, și a continuat să mă bălăcărească până nu am mai rezistat și-am coborât eu la prima stație, consternat de tupeul brrunetului. De ce mi-am adus aminte de povestea asta? Pentru că m-a fascinat povestea asta cu cel bătut pe stadion la Steaua. Că a luat bătaie, e

grav, dar se mai întâmplă. Că cel care a dat și-a cerut scuze, și asta-i surprinzător, pentru că nu suntem obișnuiți cu asemenea gestu îi. Dar că mândrul realizator de

emisiuni de sport pe numele lui Io anișoia l-a adus în direct pe cel caftit și l-a pus la zid

(scuzedomnu' Ovidiu, dar așa ceva nu se face), cât pe ce să-l trimită și la pârnaie pentru injurii aduse jucătorilor, de parcă pentru asta îl chemaseră acolo. Incredibil, dar toată gașca aia condusă de moderator s-a pus pe săracul burdușit: „de ce-i înjurai pesteliști, copiii tăi știe că vorbești urât pe stadioanele patriei?”. Adică exact acolo unde toți spun, altminteri, rugăciuni. Domnilor, omul pe care-l puneai la zid era victima, el era acolo pentru că fusese bătut, și nu cred că avea nevoie de morala voastră penibilă, care era justă, dar nu avea nicio legătură cu subiectul. Și nu Meme Stoica trebuia să-i dea lecții de morală după ce-i dăduse o dreaptă în bărbie. Dar se pare că se poartă să ataci tund când ești vinovat și de căcat.

Drivertising À la roumaine. Dacă în 1995 taxiurile din București erau niște Dacii vechi, prăpădite, din care te dădeai jos murdar de ulei și mirosind a benzină, astăzi, la zece ani și mai bine după, avem taxiuri adevărate. Deși la aeroport cineva a câștigat licitația pentru transportul călătorilor dinspre Otopeni spre București, în mod inexplicabil, mai sunt câțiva oameni care reușesc să se strecoare și își oferă serviciile contra unor sume despre care prefer să nu vorbesc. Pentru un astfel de traseu, „piraiții”, sau „răpitorii”, pentru că așa îi numesc pe taximetriștii clandestini confrății lor autorizați, scot până la 50 de dolari pe o cursă.

Normal în Occident, țeapă la noi. Dar nu despre asta voiam

să vorbesc, ci despre reclamele de pe taxiuri. Drivertising, spus mai pretențios. Publicitatea pe taxiuri este dominată de cluburile de noapte. Cel mai des, Club Bamboo. Respectivul club fost ars, proaspăt revenit, este din ce în ce mai prezent pe taxiuri. Stau și mă întreb dacă este un barter sau chiar proprietarul de la Bamboo

plătește această reclamă. Dar știi de ce mă întreb asta, pentru că, dacă vrei să iei un taxi de la Bamboo, îți trebuie pile mari. Chiar dacă îl chemi prin telefon, riști să nu-l lase să intre pentru că mai sunt taxiuri care așteaptă la intrare. E un business paralel, sau doar o coincidență? Cum este și coincidența faptului că nu intri în parcare decât dacă ai pile la intrare. Și parcare costă 500 de miișoare. Altfel nu e loc. Să fie altă coincidență? Păcat, pentru că italianul știe meserie și e bun la cluburi, dar ce mai contează un taxide un milion dacă tot ai avut o notă de 15 milioane în club, pentru că deschiderea este o sticlă de Jack cel puțin. Să fim primiți

E FINAL COUNTDOWN (EUROPE) Avantajul intrării României în Europa este, în primul rând, avantajul Europei că am intrat noi în Uniunea Europeană. Le-am ridicat media la câteva lucruri (vezi copiii bolnavi de SIDA, orașe sau sate europene în care mai sunt păduchi, ca să nu mai vorbim de numărul de copii ai străzii), dar le-am și scăzut media la pasta de dinți – având în vedere că suprafața Europei s-a mărit – ei se spală la fel, noi ne spălăm mai puțin, așa că, **p** ceap de locuitor, revin acum mai puține tuburi.

A mai scăzut și numărul de pașapoarte pe cap de locuitor al Europei, pentru că se pare că avem voie să mergem cu buletinul în anumite țări europene. Asta dacă nu ne împiedică vameșul

maghiar, care profită de dreptul lui de a controla dacă vrem să mărim numărul de sarmale pe cap de locuitor în Europa și dacă ducem o cinzeacă sau zececinzeci de țuică fără voie în spațiul nou atașat României. Pentru că există și reciprocitate. Dacă Europa ne-a atașat ei, și noi ne-am atașat Europa nouă. Deocamdată însă ne facem de cap în Bulgaria, ba plătind, ba neplătind taxade ecologizare, sau cârând jumătăți de milion de euro cu sacoșă. Și mă mir: oare legislația asta europeană

permite plimbarea sacoșelor cu jumătățile de milioane pentru renovări de biserici, fără ca biserica să prezinte planuri de medie și lungă durată în ceea ce privește achiziția de pască? Sau schimbarea normelor de protecție a mătăniilor? Și mai e și problema cu brânza; ați văzut că săracii ciobani nu mai pot să-și vândă producția de brânză decât la 50 km de casă. Că de-aia s-au adunat la congres ciobanii cu frații lor de pe alte meleaguri – ca să ia o hotărâre. Și au luat. Frate, frate, dar brânza e pe bani. Dar vorba prietenului meu, Vio, noroc că nu suntem în Botswana. * moneda națională în Botswana: pula.

Cu românașul în avion. Câteodată, mai că-ți vine să zici că ești deoriunde, dar nu din România. Am încălecat pe-o șa și am intrat în EU, că dacă îi zic în română cine știe cum iese. Noi tot credem că un act în sine va produce transformările cu pricina, și asta, eventual, între 4 și 1 prezidențial, adică într-o secundă. Vorbim despre mizerie, gropi, câini vagabonzi și, mai ales, despre civilizație.

Adică, acum că suntem UEști, am fi și civilizați. Zbor de la Amsterdam spre casă, și în avion am ca vecine tres mujeres de la noi care veneau din Spania. Una părea că lucrase în meseria cu cea

mai veche vechime, iar celelalte două, mamă și fiică, cred că erau dintre cele care lucrează chiar pe bune, din greu, la o căpșună sau făcând curat prin case. De vorbit nu vorbeau decât de-a noastră, că însoțitoarea de zbor a încercat să comunice cu ele în mai multe limbi fără succes. Stewardesa a fost admonestată verbal imediat ca fiind țărăncă proastă, care în afară de

3 - 4 limbi pe care le vorbea, nu știa spaniola, pe care conaționalele mele o vorbeau, se pare. Totul a culminat la aterizare, când toată lumea stătea frumușel în scaune, că așa e procedura, când femeilor mele li s-a făcut sete și încep și sună în sonerii cu un nerv din ce în ce mai agresiv. O însoțitoare de zbor a venit crezând că e vorba de o

alarmă, de o naștere sau transplant de inimă și a explicat galant, dar hotărât, că în timpul aterizării nu se servesc băuturi. Ale mele să sară la bătaie și mai mult nu, explicând destul de colorat că ele au plătit bilet și au șters pe jos la alții, iar acum e rândul ei să le aducă apă și gata. Intrasem deja sub scaun de rușine, dar nu m-am putut abține când una dintre femei i-a spus cu un ton de înjurătură „mucias grazias” stewardesei. Orice se poate spune despre noi, dar avem umor... Hai EU!

Bascheții: odată de nevoie, acum de modă Vând pantofi cu tocu-n față și chiloți cu glugă. Nu-i poți purta, dar la vară vor fi la modă.

Sunt, de felul meu, un tip conservator. Poate nu în ceea ce privește stilul de viață, dar în ceea ce privește stilul în care mă în brac, cu siguranță sunt. Port un anume gen de pantaloni, mă încălț cu un anume gen de pantofi și pun pe mine un anumit gen de geacă. Nu mă văd îmbrăcând jeanși strâmți și nici tricouri mulate.

chiar dacă se poartă. Nu fac derogări de la stilul ăsta decât foarte, foarte rar și dacă am un motiv întemeiat. M-a frapat faptul că la noi se mai poartă încă un obiect vestimentar a cărui modă a apus în occident de acum vreun an-doi. Mă refer la bascheți. Nu i-am purtat din principiu. Pe vremea lui Ceaușescu se găseau pe toate drumurile și nu-i cumpăra nimeni – atunci visam la „pume”. Erau ieftini, din cauciuc și după o zi de stat în bascheți îți puteau picioarele mai ceva ca butoiul cu varză evânturată al bunicii. Acum sunt trendy. M-am dus și eu, de curiozitate, să văd care este diferența între ăia pe care îi știam eu și ăștia pe care-i poartă acum toată lumea.

Gumării chinezești pe care-i știam eu de pe vremea lui Piticu’ sunt exact ca ăștia de se vând acum în Mall. Numai ca ăștia de acum costă cam 75 de euro bucata. Adică 150 perechea. Stau și mă întreb unde poate să încapă atâta naivitate, ce anume te poate convinge să dai

un pogon de bani pe niște încălțări al căror singur atu este că „se poartă”.

Când o să aflu răspunsul la întrebarea asta o să mă apuc de comerț cu acid sulfuric. O să-l vând ca dizolvant pentru oja. Ce?

Nu curăță unghiile?!

Ciocolată și pâine Scump, dom'le, scump. Circul e gratis.

Dacă acum 30 de ani făcea vâlvă un film care se numea invers, „Pâine și ciocolată”, acum lucrurile s-au schimbat. Ca în bancul cu Maria care mulgea vaca, iar în apă se vedea invers. De fapt, cred că m-am înșelat cu exemplul cu ciocolata. Deși situația este cam de cacao. Dar să revin. Poate ar fi fost mai bine să dau exemplul cu pâinea și circul. Ar fi mult mai adecvat, atât locului, cât și situației. Așa că propun o sintagmă nouă, care să

se potrivească mai bine, „pâine și circ într-o situație de cacao”.

Trăim în ultima vreme într-o degringoladă totală vizavi de ce ne-am dorit și ceea ce avem. Viața e din ce în ce mai scumpă în

România. Și mă refer la viețișoara asta de zi cu zi. Mă duc la mall și mănânc un sandviș, beau o cola și mă costă 20 de lei ca popa.

Asta face în euro aproape 8. Mai dau 20 pe un bilet la cinema și mă duc la aproape 12. Euro, bineînțeles. Deci, am spart 40 de lei într-o seară în care am ieșit singur. Dar dacă-mi iau și remorca, nu scap sub 160, care se apropie vertiginos de 50 de euro, și asta dacă ies doar o dată pe săptămână. Dar a naibii, luna are cel puțin patru săptămâni, așa că, dacă socotesc bine, am nevoie de 200 de euro.

Și ce dracu' mă fac, că de-abia adun 300 din salariu și mai am și chiria de plată. Dacă mai vreau să mănânc și m-ar bate gândul să-mi iau mașină, nu mai ies nici măcar o

dată pe săptămână. Stau la televizor și, cu o pâine proaspătă, am ces pune mai sus. Că circula se revărsa din ecran.

Mea culpa. De greșit mai greșești, important e să mai și recunoști. Am primit o scrisoare de la cineva care mă judeca pentru formulările din textul meu. Mai precis, pe cititorul meu îl deranja termenul „remorcă”. Acum, eu nu pot să judec dacă a fost peiorativ sau nu, dar, de obicei, greșesc doar din dorința de a mă adresa cititorilor cu termenii pe care i-am auzit... sau pe care mi i-am închipuit eu ca fiind ai lor.

Deci, îmi recunosc greșeala, stimată domnișoară, doamnă sau domn (știu exact cine mi-a scris) pentru că, de fapt, nu contează cui îmi cer scuze în acest caz, important este că mi-am recunoscut greșeala! Că despre asta vreau să vă scriu în numărul ăsta. Puterea

de a-ți recunoaște greșeala (o chestie care nu ne prea caracterizează pe noi oamenii). Mă uit la televizor și nu mai înțeleg nimic. Poate doar să recunosc că e o greșeală să te mai uiți la televizor în zilele, lunile astea. Pentru că, repet, a dispărut curajul de a-ți recunoaște greșeala. Nici cutărescu' nu recunoaște că a greșit, nici cutăreanu' nu acceptă, se înconterează prea tare. Asta ca să nu dau nume. Nici cu Eurovisionul nu mi-a fost rușine.

Și nici acolo nu vrea să recunoască nimeni că a plagiat.

Dar o fi plagiat cineva? Ar mai fi oare ceva de inventat, căci dacă stau să mă gândesc bine, în literatură, de la

Shakespeare încocoace, toți cam reinventează aceleași povești. Cât despre mine, eu sunt bine, aștept în continuare scrisori ca să-mi e cunosc greșelile. Vă mulțumesc!

Femeia Mă înclin, că am de ce Ce subiect frumos: femeia! Și ce ocazie nemaipomenită să poți să-ți spui

părerea chiar de ziua ei. Și. pe deasupra, să ai șansa să nu greșești, pentru că o singură dată pe an, de 8 Martie, este ziua tuturor femeilor... La mulți ani, doamnelor! Ce este femeia și ce vrea ea? Nu cred că există vreun bărbat care să nu fi fost îngenuncheat măcar o dată de Stăpâna Absolută a planetei. Știți vorba: în spatele tuturor bărbaților puternici stă o femeie cel puțin la fel de puternică. Este ea puternică doar pentru că noi avem nevoie de ea... Sunt deja misogin înainte chiar de a fi misogin, doar pentru că gândesc așa! Negativ. Astăzi nu vreau să fiu. Mă înclin în fața frumuseții și tăriei tale și, de ce nu, a inteligenței tale. Native. Te urăsc doar pentru că ești mai bună decât mine, în stare să fii responsabilă atunci când eu, bărbatul – pentru

că vreau să iau singur asupra mea rolul ăsta ingrat de încasator eu (adică noi, dacă nu vreți să mă lăsați singur în poziția asta de „mar tir”) mă duc la șpriț, la meci sau la vânătoare cu prietenii, mințind cu nerușinare că am fost la amantă (asta mi-aș dori să am curajul să-ți spun), deci, la service. Cel puțin în această situație, măcar cu una sunt sincer. Da. mami, pe tine te iubesc! La mulți ani, Femeie! Te respect! Te iubesc chiar și când te urăsc!

— Stând în trafic.

Data viitoare când o să prind coloana, adică mâine, iar o să vreau să mă las de mașină în București. Circulația din București a devenit infernală. Asta ați simțit-o și voi. Atât cei care circulați cu mașina, cât și cei care mai luați din când în când autobuzul. Despre metrou numai vorbim. Circulația de suprafață ne interesează. Pentru că nu suport să merg cu metroul în București, deși este de departe cel mai rapid mijloc de transport.

Despre circulația cu autobuzul vreau să vorbim.

Știați că Bucureștiul este singura capitală din lume care nu are traseu separat pentru mijloacele în comun? Adică o bandă pe care să meargă numai autobuzele și

taxiurile. Culmea este că s-ar putea să fie, iar eu, care conduc de nu mă văd prin București, habar nu am de ea. Adică nu o respect deloc. Sper din toată inima să nu fie, decât să fie atât de ignorată de ceilalți conducători auto. În Londra, de exemplu, dacă intri pe linia rezervată busurilor, amenda este de numai 1500 de euroi și, crede-mă, în câteva zile nu am văzut nicio altă mașină să treacă pe acolo. La Paris, de nu-i la fel. Popor latin și ei, ce să facă. Toți peste

tot. Dacă s-ar face un concurs între o mașină, o bicicletă și un autobuz, toate plecând din aceeași punct, de exemplu, din Berceni, în scopul să vedem cu care ai ajunge primul în Piața Victoriei, ai câștiga detașat cu bicicleta, dacă ai mai rămâne înviata, pentru că nu cred că te-ar ierta cineva. Asta pentru că am auzit eu automobiliști vorbind între ei și certându-se pe „câte puncte e un biciclist”. A... era să uit. Durează cam o oră să faci traseul ăsta, seara sau în weekend, pentru că, în timpul zilei... cum ți-o fi norocul. Am un prieten care locuiește la Ploiești și ajunge mai repede la serviciu decât mine, care stau în Berceni.

Țigănie tai tăi care erai. Am decis să-ți scriu din Țailanda, dragă cititorule.

Și asta cu greu, pentru că, nu de mult, am primit un mail de la uncititor revoltat, că scriu din străinătate doar ca să mă dau mare că mă plimb atât. Eu mă plimb de mic copil așa că, dacă am fost în Țailanda pentru prima dată acum 25 de ani, nu e vina mea. Dar nu ăsta esubiectul. Acum 25 de ani mi-a plăcut rău de tot Poate pentru că nu mai văzusem și alte locuri așa de exotic puturoase. Să revin la ziua de azi. Sunt din nou în Bangkok, a treia sau a patra oară. Nu știu cum am putut să recomand acest loc și altor prieteni, pentru că am făcut-o, deoarece situația s-a schimbat radical. Turistul nu mai e ce-a fost în Țailanda. Din rege a devenit cârpa de șters pe jos. În general, taxiul

te duce unde vrea el și pe banii tăi, însă dacă ești cuminte și vizitezi câteva locuri propuse de el.

Despre aparat nici nu poate fi vorba, pentru că așa ceva nu se face pentru turiști. Despre putoarea din orașul mai sus menționat nu aș mai aminti, pentru că-mi vine să vărs numai la gândul

mirosului. Chilipirurile pe care le puteai face pe vremuri le poți face chiar la tine acasă, în Doraly, ba chiar, dacă stau să compar prețurile, cred că o să înceapă ei să vină să cumpere marfa de la noi. Dar cel mai tare mi-e frică de faptul că ne îndreptăm către același lucru. Noroc că noi avem mai multe anotimpuri și că, din când în când, vine câte o inundație și mai spală locul.

O zi liberă. Cât o săptămână. Spicuri din tratatul „Nu sărbătoarea muncii la români, ci preaslăvirea lenii”. 1 Mai este o sărbătoare foarte interesantă la români. Plasată exact după Paște, face puntea către Crăciunul mult așteptat. Este o sărbătoare care-ți creează probleme de conștiință. Ești supărat pe tine, pentru că nu ai fost în stare să-ți un post adevărat și ai mâncat miel ca un porc, și nici n-ai digerat mielul mai sus menționat, că a și venit momentul să te-mbuibi cu mici, bere și grătar la iarbă verde. O urmă de speranță a reapărut în ceea ce privește puntea între sărbătorile de primăvară, pentru că, dacă nu mă înșel, până acum câțiva ani, 1 Mai pica vineri, sâmbătă sau chiar fucking duminică. Anul acesta a picat într-o luni, îndelung apreciată de 2 maiști și vamaioți călători vandali pe tren, ca să mai lungească puțin weekendul. Dacă stau să mă gândesc bine, cel mai mișto este să pice joi, pentru că atunci sigur se face punte peste vineri și te mai întorci luni seara, obosit de la mare, iar la tupeul pe care îl are românul, miercurea este perfecțiune. Pentru că dacă știi că miercuri va fi 1 mai, numai la muncă nu ți-e gândul luni și marți, și ce mi-e un joi înainte de vineri care oricum e punte. Studiem încă problema pentru oeventuală marți de

1 Mai în numărul vii

tor sau, dacă nu, anul viitor. - Monicaunitatea de măsură a „Valorii”.

Să fie o lume a Monicelor? Dacă acum câțiva ani prima pagină a planetei era ținută de o Monica blowjob-istă, pe numele ei de fată Lewiński, care a visat odată să fie Clintoniană, în România seremarcă o altă Monica, bârlădeanca de felul ei, care reușea să spargă o familie aproape sudată de Păunești și care nu a frecat-o prea mult prin România. S-a transferat pe o sumă destul de mare de la vamă la TV și apoi de la TV Calea Victoriei la FC Hollywood SRL. Pe banii postului pe care îl ocupă în România și în patul juniorului care preferă să nu-și plătească angajații ca să-și plătească (pe atunci) amanta, actualmente iubită cu ștaif de cinema mondial. Poporul român se vede agresat de Mone de tot felul.

Unele bune, care fac politică și sunt bune de muscă. Altele, mai mici, Monicuțe deci, se chinuie să-și dea bacalaureatul și ies pe locul întâi la tot felul de sondaje făcute de reviste de fet erau băieți. Ce să crezi despre bietul român, mai știe sau nu care-i sunt valorile, de ajunge o Monicuță ca asta înaintea celei mai Angeline Jolie de pe planetă? Fără comentarii, ca să parafrzez celebra emisiune devenită și mai celebră după intervenția CNA-ului, dacă Becali este al doilea om de afaceri din România, mă întreb cum se simte Tiriac pe chestia asta. Așa că de ce să te mai mire că Monica Irinel Columbeanu sparge topurile?

Autostrada întunericului ce intrăm în Europa?

Am venit de la mare duminică seara. Adică am vrut să fiu șmecher.

Ce m-am gândit eu.

Ia să plec târziu în noapte și să fiu singur pe autostradă. Că nu am fost singur pe autostradă înțeleg,

pentru că, prost fiind, carte neștiind, nu mi-am dat seama că toți vor gândi la fel, și uite așa, o gașcă de șmecheri ne înghesuiau la intrarea pe autostrada, prima autostradă cu o singură bandă din lume. Că sunt prost, am stabilit. Dar faptul că nu sunt singurul prost m-a mai relaxat. Dar ce să vezi pe drumurile patriei noaptea! Niciun fel de marcaj, nicio lumină, niciun semn cum că se întrerupe asfaltul. Eram în mijlocul nicăieriului și doar la 30 la oră puteam depista curbele. Mă tirez către autostrada soarelui și întinericului totodată, și constat că nu am benzină destulă și mă întorc la Medgidia, pentru că nu știu dacă știi că nu-i nicio stație până la București. Fac slalom printre ramele destinate protecției contra farurilor celui de pe clălalt sens, hai să te văd dacă te-ai prins la ce mă refer, și, obosit de atâta singurătate, mă retrag într-o parcare denumită intelectual „spațiu servicii”. Constat că serviciile sunt în beznă, și la propriu, și la figurat. Că nu am putut să folosesc toaleta, nu comentez, că puteam să mă ușurez și afară printre alte nevoi ale poporului român, dar nu am putut să-mi scot din minte mizeria de plastic, sticle, filtre de ulei și bidoane de plastic, pungi și ambalaje cu care vrem să intrăm în Europa. Mă întreb dacă ei știu ce avem noi ascuns la spate.

Moda pantalonilor scurți

Dress code-ul unui local de clasă îți poate trânti ușa-n nas” dacă-ți arăți părul de pe picioare și varicele netratate. Stau și mă întreb dacă e la modă sau nu să te duci seara la vreo cârciumă dichisită în pantaloni scurți. Ce te faci, ultima modă de la Paris, în care se vând costumase (unele chiar cu vestuță și hăinuță) cu pantaloni scurți.

Vorba vine scurți, că ei sunt puțin mai jos de genunchi și costă cât două salarii medii pe economie. Deci, bagi mâna-n buzunar, cumperi, te îmbraci și vii la restaurant, la București, și nu te lasă să intri pentru că n-ai pantaloni lungi. Cu niște blugi jegoși n-ai nicio problemă.

Poa' să fie și rupți, că și ăia se poartă, da' în pantaloni scurți, exclus. Mai sunt locuri unde te invită doar pe terasă, unde-i permis, dar ce te faci că după cinci beri vrei la toaletă? Și ea, a dracului, e înăuntru, în restaurantul în care, neam, n-ai voie în pantaloni scurți. Pe de altă parte, trebuie să le dai dreptate și lor, că-ți mai vine câte unul cu câte un șort mizerabil și vrea aceleași drepturi cu tine, care ești în pantaloni scurți de 300 de parai bucata. V-ați întrebat vreodată de ce o pereche de pantaloni scurți costă la fel de mult ca unii lungi, deși intră mult mai puțin material?

Dar să revenim la subiect... în România e din ce în ce mai cald, așa că multă lume trece la ținuta de vară. Ce mă surprinde, însă, este nedumerirea cu care te privesc tot felul de funcționari de stat când îndrăznești să intri la ei în birou cu aerul de vacanță al pantalonilor scurți. Hârtia pe care ți-o dorești (dacă e vorba de vreo instituție financiară) se îndepărtează de tine, efortul de-a o obține devenind direct-proportional cu distanța de la pantofi la manșeta pantalonilor pe care-i porți. Să nu cumva să ai vreo problemă la Poliție și să trebuiască să te duci în vreun birou, să te milogești pentru vreun certificat reținut abuziv, că imaginea ta în pantaloni scurți determină o imaginație debordantă în a nu-ți rezolva problema. Dacă-n pantaloni lungi mai poți convinge vreun comersant să-ți elibereze factura fără cazier, poze față-profil, amprente, adeverință de bună purtare, acordul părinților, avizul Asociației de Locatari și viza primului-ministru, în pantaloni scurți n-ai nicio șansă. Nu prezinți garanții. Căldura e de vină, domnilor. Era mai bine înainte. Mă (refer la vremea când era vara mai blândă și nu „pupam” decât o lună de pantaloni scurți.

Șefia, boală grea la români. Mă enervează aerele. Nu despre aerul condiționat este vorba, că, deh, sezonul ăsta torid mă

obligă să-l tolerez și chiar să tânjesc după el. Mă enervează aerele unora și altora. Și, mai ales, mă enervează aerele de șef. Ați fost vreodată într-un restaurant sau la vreo terasă unde să vă întâmpine vreun șef de sală zâmbitor și alunecos precum o șopârlă pe-o piatră încinsă? Vă invită mios la o masă, vă recomandă languros ce să preferați, apoi pleacă cu un aer încruntat și bătaios înspre ospătării care țâșnesc îngroziți, fie înspre bar, fie înspre bucătărie.

Mă deranjează mereu brusca schimbare de atitudine, care mă face să cred că fața da de voioșie afișată față de mine îl scârbește, de fapt. Cred că șefia este boală națională, domnilor. Și nu de ieri, de azi. Cum vrea cineva să-ți intre în voie, te abordează cu apelativul care n-are cum să dea greș: „Șefule, îți șterg parbrizul?”

„Șefii, îmi dai și mie niște bănuți?”, „Șefule, parchez și eu nițel pe locul tău?”, „Șefii, dă-mi la repezeală un bilet, ca să nu mai stau la ce adă”. Asta e, orgoliul fiecăruia își spune cuvântul. Gâdilă în amorul propriu, „șefu” cedează. Pe unde mai găsim noi fenomenul de „șefuleț”? Păi hai să ne gândim, restaurante am spus, ar mai fi șefuleți pe la toate instituțiile publice (numai că acolo chiar tu ești subalternul cam prostănac), și cam prin toate birourile. Cu alte cuvinte, societatea încurajează șefi.

Rând pe rând, suntem cu toții șefii cuiva. Responsabilitățile ne cocoșează, grijile ne încovoie, normal că nu mai avem timp să și fim amabili. Și cu atâția șefi, mă întreb cine mai e subaltern și mai muncește în țara asta, domnule? Eu îmi dau demisia, șefu’...

— **Vrabia mălai viteză.**

Să nu-mi spuneți mie macho dacă n-am dreptate în tipologizarea

femeii la volan. Ce se mai poate spune de femeile la volan? N-am nimic cu emanciparea doamnelor, mi se pare o tendință modernă care câștigă teren (într-atât de mult

încât încep să mă întreb când vor începe bărbații să-și ceară egalitatea îndrepturi cu femeile). Iată deci, în pole position, femeia de afaceri, cu inevitabilul telefon mobil atârnat la urechea stângă, în timp ce mâna dreaptă manevrează vârtos volanul ca să se strecoare prin cârdul de mașini oprite la semafor. Nu se mai sfiește să întrerupă convorbirea cu partenerii de afaceri nici măcar cât trece pe lângă polițistul din intersecție, pentru că ea știe că timpul înseamnă bani, așa că nu mai contează câteva sute de mii aruncate șpaga. Dar, surpriză, vine puternic din urmă și chiar o depășește pe femeia de afaceri la prima șicana, femeia fatală, într-o superbă mașinuță, ultimul răcnet, achiziționată direct de la producătorul străin. Dacă vorbește la telefon, are fără îndoială handsfree, pentru că ea știe cât de importantă este concentrarea asupra traficului. Departe, în urmă, se zărește într-un nor de praf făcut de mașina femeii fatale, o mașină modestă, cu femeia-gospodină la volan. Ea circulă exagerat de prudent îi e teamă, că oricum prinde mașina din ani în Paști, când bea el, și nu mai știe sigur dacă treaba aia cu mersul pe bicicletă e adevărată sau nu. După câteva sute de metri prinde curaj și schimbă într-adoua. Atenție, dacă mai are și coc, feriți-vă din calea ei! Mă grăbesc acum s-o iau pe scurtătură și să aștept la finis, „a prea sunt curios dacă” afacerile” au reușit să depășească „fatalismul”, că oricum femeia-gospodină nu mai e demult în topuri. P.S.: Profit de faptul că scriu această rubrică și fac

un anunț (că n-am bani de mica publicitate) - vând vitezele 4, 5 și 6 de la Porsche 911 Carrera 4, neutilizate deloc în București.

Big Broder cu audiență-n gheare

Până și în filmatul non-stop e loc berechet de pauze publicitare. După o vară plină de ispite la mare, producătorii români de televiziune s-au gândit că românul, care nu-i născut numai poet, ci și actor, ar putea să ofere o

distracție pe cînste dacă-i filmat non-stop. Și uite cum mii de oameni, împinși de tot felul de dorințe (să fie „descoperiți”, să câștige niște bani frumusei, să se distreze, zic ei), dau buzna la preselecție.

S-au cernut 12. Rînd pe rînd ne-au arătat ce știu ei să facă mai bine și tot așa au fost și dați afară. Partea distractivă de-abia cu asta începea. Ce s-a ales de cei evacuați? Păi uite: poze în lenjerie intimă într-o revistă, poze XXX în altă revistă, o melodie cu dublă reprezentare, ambele la BB, cursuride DJ la radio și 50.000 de dolari luați. Oare mai urmează ceva? Bănuiesc că unele propuneri vor mai apărea, că dacă nu se provoacă în continuare discuții despre prima serie, cum s-o trîntești pe a doua?

S-ar părea totuși că românii, spre deosebire de toate celelalte nații care au devorat programul „reality show”, sunt mai puțin voy euriști, chiar dacă semiexhibiționismul nu-i deranjează. Că dacă e să fie vorba de capra vecinului, e de-ajuns să moară, nu trebuie să-i urmărească agonia. Ei bine, da, românul preferă să-și șteargă discret o lacrimă fugarăiscată de iubirile indiene, decât să iscodească cum se mai înjură oamenii pe la noi și cine câștigă bani, că tot nu-s ai lui, așa că nu mai contează. Iar văzându-l pe acel co

pil care a câștigat și care murmură „Nu se poate! Nu-mi vine să cred! Vaaai, Doaaamne!”, nemimînd consternarea, mă gîndesc că așa ar reacționa echipa noastră națională de fotbal dacă, printr-o minune, ar câștiga vreodată Campionatul Mondial. - **VEDE (a) TA (ș) la teve!**

Au, n-au treabă, la unșp ce trecute fix tre' să intre în emisiune. În emisiunea cui? Dacă urmărim evoluția starului de televiziune din România, vom vedea că meseria de moderator TV este cea mai vînată de către junele țărișoarei noastre. Și asta datorită fenomenului moldovenesc Mihaela Rădulescu, „artista” tuturor

reușitelor (chiar mă gândesc să trims pioni în Bulgaria și Ungaria, să văd dacă nu cumva face și pe acolo coperti).

Adevărul e că nu prea mai găsești prin părțile noastre vreo fată mai acătării (de cele mai multe ori a făcut Dreptul, dar nu profesează) care să nu-și dorească să devină star de televiziune... Ele sunt conștiente de faptul că drumul către glorie este plin de „capcane” (vezi „Playboy”, „Pențouse”, etc.), dar sunt în stare de orice ca să ajungă la „Meca”. Drept pentru care se agață cu disperare de oameni influenți, proprietari de posturi de televiziune sau diverși oameni de afaceri importanți, singurul gând, șoptit în momentele de taină și numai față de cei apropiați fiind „vreau să fac și eu ceva televiziune, să devin o persoană cunoscută, să mă oprească lumea pe stradă și știu că aș avea succes, pentru că sunt talentată...”. E de bonton să fii vedetă: dai interviuri, autografe, ești invitată în față când stai la coadă, dar e complicat și greu să ajungi într-adevăr la statutul acesta. Pentru că la noi, de fapt, nu

prea există vedete. Un adevărat star are o cota, un box-office, prestanță și posibilitatea de a schimba mediul și media după bunul plac, pentru că imaginea în sine a vedetei vinde. Iar pe la ceilalți îți trebuie ani de muncă prin redacții, minuțiozitate în cercetarea surselor, răbdare și perseverență. Sau foarte mult talent.

Pantofii cu tocul în față

Românii se recunosc după cum stau în picioare.

Oare de ce întotdeauna într-un aeroport internațional nu-i nevoie să te uiți pe panouri ca să afli unse e poarta TAR-OM-ului? Trebuie doar să te uiți la cozile ordonate și să afli după încălțăminte care-s românii noștri. Mi-aduc aminte că prin „92 - „94 puteam să depistez un român din 10.000 de pasageri, fie el și parlamentar, doar după căciula de miel sau astrahan

— Iarna, sau după cravată și sacou - vara. Dacă împrezent românul, fie el și parlamentar, a învățat drumul la Steilmarm și a reparat" deranjul" la costume, problema rămâne la pantofi. Mai merg la câte o recepție și găsesc oameni bine îmbrăcați și relativ bine poziționați în societate, care au descoperit cămașa și chiar cravata care trebuie, dar s-au oprit la ciorapi și poartă niște pantofi, să-ți bagi picioarele în ei. Dacă o parte au renunțat la ciorapii albi flaușați, totuși pantoful rămâne o mare necunoscută. Clasicul maro cu găurele, sau, dacă se întâmplă să fie negru, e piele de mare clasă care imită perfect vinilinul. Domnilor, vă fac o mărturisire.

Există pantofi în România mai frumoși și mai ieftini decât la Paris sau la Roma. Căutați puțin în MALL și cu 1, 5 - 2 milioane puteți să găsiți fericirea. Iar dacă nimerești în solduri (de două ori pe

an), cu jumătate de preț ești prințul balului. Atenție la ciorapi, vă rog! Uitați de reclamele la „Ariel”. Albul nu mai e la modă, mai ales la costum.

Trei telefoane, Doamne, și toate trei!

O boală cu medicamente celulare. O nouă boală străfulgera România de câțiva ani, vag depistată de medici, dar care s-a întins ca o epidemie, de la cei bogați, care prin „92 cărau o gentuță de mărimea unei baterii de mașină, care era primul telefon mobil, până la puștii” cordiți”, fiecare cu celularul lui, bolnavi și ei de SMS manită acută. E vorba despre telefonită. Cel mai la modă este să ai trei telefoane: unul pe Orange, unul pe Connex și al treilea, de ce nu, pe Zapp - cum să nu-ți vină să dai une-mail în timp ce iei masa, vezi un film la Mall sau ești la discotecă? Bolnavii acuți au, de preferință, probleme a căror rezolvare nu suportă amânare, în timpul mesei la restaurant, cu toate că pe tine nu te interesează dacă a plecat marfa către butic sau dacă s-a virat miliardul în cont și, de obicei, vorbesc și tare. Ca să nu mai amintim de cei

care, în timpul filmului, au conversații lungi, asta după ce telefonul le-a sunat îndelung, bine pitit în geantă, de ajungi să te întrebi dacă nu cumva îi deranjează filmul. Boala grea, aproape incurabilă, a pus stăpânire peste Europa, dar cu un focar evident, nesperat pentru operatorii de telefonie mobilă, în România. Ai, n-ai treabă, dai un telefon, vrei, nu vrei, sună telefonul. Iar acum, de când cu SMS-mania, îți strica toată jucăria SMS-ul sosit în momentul nepotrivit. Ești cu o fată, în faza terminală, și mesajul ce-l primește e de la fostul iubit, care-i spune „Nu te pot uita”. Mă întreb

ce mai faci tu cu ea. Iar de când cu trupele astea cu succes pe piață, e o blasfemie să nu-i răspunzi la „esemes”.

Polițistul de noapte

„Bine confundat înseamnă pe jumătate iertat”. E la mare modă să ai pe cineva la poliție. De preferință la circulație. Ți-ai tras BMW, Audi sau decapotabilă, dar toată bucuria e umbrită de lipsa unei relații la Poliție. Nu poți să faci fițe prin București vinerea și sâmbăta seara după ce ai băut o „țuică” la Office și vrei să-ți duci „piesa” acasă, că te oprește vreun Garcea să-ți ia carnetul. Ce bună ar fi atunci o pilă la circulație. Dar degeaba ai un colonel la Udriște, că nu poți să-l suni la 3 noaptea să-l pună pe Garcea al tău să facă salți nainte – culcat. Așa că-ți trebuie cineva de pe mașinile de poliție care patrulează noaptea prin oraș.

Atunci, oricine te oprește, îi spui că ești „nepotul” lui b-l-SPG, care a fost în tura de dimineață. Și merge, să știți, merge brici, că și cel care te oprește are un protejat sau mai mulți, care pot fi opriți la rândul lor de alt coleg când nu e el în tură. Relaționalul funcționează perfect, „iartă-l tu pe ai meu, că-l iert și eu pe al tău”. Și uite cum o mână de „jinecheri” gonesc noaptea ca nebunii, îmbibați cu Kaipiroshka și te depășesc ziua pe contrasens chiar dacă tu stai la semafor de cinci minute. Și, ca să fiu sincer până

la capăt, am și eu un prieten care mi-a lăsat numărul de mobil să-l sun dacă am vreo problemă, dar să știți că a făcut-o după ce m-a amendat de vreo trei ori. A patra oară mi-a spus: „IAR dumneavoastră?!... Hai că de data asta vă iert, că v-am văzut la televizor. Sunteți ăla de la

Divertis...

Un banc și două bile

Adevăru-i că se fură, realitatea-i că se bea. Povestea cu biletele pe care v-am promis-o săptămâna trecută a fost deja la Știrile

PRO TV. Ori cineva din PRO mă spionează, ori sunt atât de bun că-mi fură PRO TV-ul ideile. Cum nu toată lumea se uită la PRO TV, am să spun bancul celor care se uită la Prima, Antena sau România 1. Un român, închis peste noapte într-o cameră, cu trei bile, iese fără nici obilă și, întrebat unde sunt, răspunde: „Una s-a stricat și una s-a furat”. Furturile sunt la modă în România. Se fură orice, de oriunde. Dacă nu ești atent, ți se fură telefonul de pe masă. Să nu vă imaginați că hoții de azi sunt nespălați, prost îmbrăcați sau inculți. Am cunoscut un hoț de mașini, foarte bine îmbrăcat și ferchezuit, un arbitru al eleganței. Mi-a povestit că a început să fure Dacii pe vremea când era în armată. Unitatea era departe de oraș, după miezul nopții nu mai avea niciun mijloc de transport, așa că se servea din parcare unității. Într-o zi a furat Dacia comandantului. Era prima dată când ieșea cu bilet de voie și, deși era dimineață, n-a rezistat tentației de a pleca în oraș cu mașina în loc să se înghesuie în autobuz. S-a întors exact când comandantul voia să plece. Cu nonșalanță, i-a deschis ușa și i-a spus: „V-am făcut plinul și am spălat-o, tovarășu’ colonel”. Numai un tată hoț l-a salvat de batalionul disciplinar. E la modă să fii hoț.

Nu trebuie să mori ca să ai parte de lumânări-Businessu’ cerii.

Dacă în secolul trecut industria de-lumânări se

rezuma doar la satisfacerea consumului din biserici, troițe, cim

Îțire sau, în multe părți ale României, din casele neelectrificate, în ziua de azi, industria lumânărilor ocupă un segment important.

Dacă pe vremuri magazinele de nunți și botezuri erau princi palele distribuitoare de lumânări, astăzi nu e magazin mai cu moț care să nu vândă ceva ceară împachetată. Poți să-ți cumperi ce lumânare vrei. Pentru aniversări, pentru comemorări, pentru ocazii speciale, pentru sărbători, pentru relaxare, pentru revigorare, pentru meditație sau pentru plăcerea ochiului, pur și simplu. Marea șmecherie este să alegi lumânările care nu-ți afumă casa și care, deși sunt mai scumpe, merită toți bănuții din lume, pentru că după o cină romantică, dacă nu folosești o lumânare cu stearină, te costă atât șampania, mâncarea, cât și zugerăvitul locului în care ai „aburit-o” pe don’soara. Din ce în ce mai multe localuri – discoteci, cluburi, devin clienți permanenți ai magazinelor de lumânări, Pastele și Crăciunul fiind momente de maximă bucurie pentru comercianți. Există lumânări decorative, frumos mirositoare, cu care să te joci de-achinezul (Feng Shui), există lumânări gigantice, negre, pătrate, plutitoare, minuscule, frumos colorate, în formele cele mai neașteptate pe care și le poate imagina mintea omului. Oricum, e o afacere care merge bine, iar dacă stăm și ne gândim bine, primul slogan îl are drept copywriter pe însuși Cristos („Veniți să luați lumină!”).

Casă, dulce casă la bloc

De pe vremea lui Nea Nicu nu e centru ca buricu’.

E la modă să stai în centru. Sau, mai bine spus, era la modă să stai în centru. Pe vremea lui Nea Nicu, avantajele locuitu

lui în buricul târgului se diminuau pe zi ce trecea

către execuția lui (după ce a dispărut mâncarea, ușor, ușor a dispărut și lumina din scări, apa caldă și, într-un târziu, chiar căldura). Noaptea mai beneficiai de un select privilegiu, de a pleca de la câte un ceai răsărit cu stropitoarea, pentru modica sumă de 10 lei, căci despre taxiuri nu putea fi vorba, toți vânând curse lungi. Care-o mai fi centrul acum? Prețul în Centrul Civic a scăzut atât de vertiginos pe câta crescut artificial în anii '95—96, zona comercială de pe bulevardul Fântânilor fiind în comă de ani de zile, doar datorită lipseispațiilor de parcare. Nu înțeleg de ce vrea lumea cu tot dinadinsul să fie neapărat în centru, când aglomerația e maximă, un loc de parcare nu pupi decât după ora 12 noaptea și, în general, lumea bună care nu s-a mutat în afara Bucureștiului trage către zona de nord, unde prețurile au crescut brusc. Despre cartiere, ce să mai vorbim... înghesuială ca la supermarket, însă, surprinzător, românul, deși stă în cartier și nici măcar nu e proprietar, prima investiție mare pe care o face este într-o mașină a cărei valoare depășește cu mult valoarea casei. Am trecut deunăzi prin Balta Albă și am rămas uimit de numărul de Mercedes-uri, Audi-uri, Volkswagen-uri, mult mai scumpe decât prețul zonei. Dar ce să-i faci, românul-i fudul și vrea să plece de „după blocuri” cu o mașină care să rupă gura centrului, sau măcar să participe la o cursă de noapte în zona Kiseleff.

Cadouri și consumabile

Numai mâine nu-i poimâine și uite că vine luna decembrie. Și un copil de trei ani, dacă-l trezești noaptea, îți va spune că-i luna Moșilor cu cadouri.

Iar pentru noi, adulții, e luna cu cele mai grave găuri în buget. E normal (nu doar debonton) să facem cadouri luna asta, așa că ne luăm adio de la pușculiță, cu resemnare, dar cu speranța că vom primi cadouri cel puțin la fel de frumoase ca și cele pe care le facem. Îmi amintesc de vremurile dinainte de 89, când luna decembrie era luna

bananelor și portocalelor. Cel mai mișto cadou de

Crăciun era un kil de banane, un cartuș de Kent și o sticlă de whiskey.

Oriunde te-ai fi dus cu cadoul ăsta, n-aveai cum să dai greș, erai primit cu brațele deschise și așezat pe cel mai bun loc de la masă. Dar vremea „consumabilelor” s-a dus, oameni buni, reveniți-vă. Mă uit că și acum mai vezi pe ici pe colo cadouri de-astea cu durata de viață a unei muște. Ai primit, ai zâmbit, ai mâncat, ai băut și ai uitat. De la cine era? Dar, de fapt, ce era? Și, la urma urmei, ești sigur că ai primit ceva? Cei care fac cadourile astea „expirate” n-au altă vină decât lipsa de imaginație. Scuturați-vă, dragii Moșului, măcar pentru o vreme, de comoditate și puneți mâna să luați cadouri care să vă reprezinte. În plus, nu puteți să vă plângeți că n-aveți de unde să cumpărați cadouri care să rămână mai mult de-o seară. La câte magazine specializate în cadouri au apărut, o să găsiți cu siguranță ceva care să-i placă șefului, iubitei, părinților sau prietenilor, să le așeze frumos în birou sau în casă și să le aducă aminte că v-ați gândit la ei. Cadouri pe bani Parai mulți, satisfacții cât cuprinde. Luna asta e la modă să faci cadouri. Acum să vedem ce cadouri merită fiecare. Pentru că, dacă ai fost fată bună, anul acesta nu-i de mirare să primești un SLK. E adevărat că pentru o mașină trebuie să fii foarte bună. Cunosoc niște fete care au făcut câțiva

băieți milionari (e drept, ei fiind anterior miliardari), dar și câțiva băieți care au făcut ceva fete celebre. Să revenim la lucruri serioase. Vă vând un pont. Pentru femei, luna asta se poartă blănurile Dacă mergeți la hotel M, cu numai 6 - 7.000 de parai găsiți o blăniță superbă care vă scutește, măcar pentru moment, de obligația SUV (fostul jeep, pe românește). Și să știți că mare noroc aveți că prietenul meu („persoană importantă, becher, nu dau nume”) nu și-a deschis încă un „Diamond Center”. Și ce o

să-l mai urâți voi, că ruina vă paște, și ce osă-l mai iubească ele, doar – doar s-or pricopsi cu vreun Karat. Și dacă nu aveți bănuți de SLK, de blană sau diamant, știu niște parfumuri la care nici nu visați să fie atât de ieftine. 400 \$ un D & G, dar asta doar dacă ați întârziat puțin într-o seară.

Așa suntem noi, iubim femeia! ifacem cadouri și o iertam chiar dacă ea ne face cadou câteodată spaime, zile negre și dureri de stomac. Dar așa-i bonton în decembrie, să iubești și să fii generos casă-ți poți promite în noaptea de Revelioncă de la anul vei face mai mult și că niciodată nu vei mai fi așa fraier. Depinde.

Sarmale pe dolari

Ce nu-mi place mie /Revelionul de-o mie! E la modă să-ți pregătești vacanța de iarnă din timp, ca să nu mai vorbim de Rêve lion. Vânătoarea de locuri a început, chiar și eu am fost sunat ieri

să-mi confirm prezența în locul unde am petrecut anul trecut.

E agitație mare la munte. Să-ți găsești un loc la masă de 300 de parai pare deja mai simplu decât să-ți găsești o cameră la hotel. Că tare nasol e să petreci până dimineața și să nu ai unde să pui capul jos pe la 5. Așa că te mai scormonești de 100 de dolari pe noapte, minimum, dacă nu vrei să te spargi înfiguri la 200 de parai pe noapte. Fă și tu o socoteală: 200 de parai ori 2, meniul, plus 400 două nopți, că deh, vii puțin mai devreme, să-ți arăți blana iubitei pe pârtie, plus alte mici cheltuieli, ajungi ușor la mie pentru un revelion pe târâmul mioritic. Și atunci nu-ți vine să-ți bagi” socoteala”? Mai bine te duci în străinătate, dracului, și cu banii ăștia vezi lumea. Da, da’ parcă tot mai bine e aici, că ăia n-au sarmale, ciolan și afumături așa de buneca la Office în Predeal și nici lăutarii lor și, pe deasupra, pe la 1

și jumătate noaptea, după ce ți-au servit artificiile

alea, te dau afară, nu că ai mei de la Predeal, care te cheamă și a doua zi să mănânci pe gratis și la fel de bun. Dar nu vă înghesuiți, că-i deja plin acolo.

Așa că tot mai ieftină-i varianta prerevoluționară, cu „aduc eu salata de boeuf, vino tu cu sarmalele și-l eonvingem pe șmecherul de Nicu de la PRO TV sau fraierul de Gicu de la Prima să ne primească la el, că-s ai lui plecațide-acasă”.

Social democrația la bonton

Dacă nu e fericită, măcar să fie lungă.

„A venit vacanța / cu trenul din Franța”, cântam cu toții când eram mai mici. Acum nu mai țin minte dacă era valabil și pentru va cânta de iarnă sau numai pentru aia mare, de vară. Oricum, în zilele noastre, vacanța vine diferențiat pentru fiecare „copil”. Pentru

cei care au făcut foarte mulți bani, trenul vine din te miri ce loc exotic al planetei, să-l ducă la perpelit la soare și stropit cu cocktailu-ri de fructe frumos colorate. Pentru cei care n-au avut realizări financiare demne de înscrierea lor în „cartea celor 300”, vacanța vine cu o mocăniță de Poianabrașov, ca să nu vorbesc însă de cei mulți, pentru care sigur vacanța vine cu trenul de Drumul Taberei sau chiar Ferentari, locul unde își vor petrece ei sărbătorile. Dar cel mai grav este că pentru alți foarte mulți, de fapt cei mai mulți, vacanța asta nu vine deloc, nici cu trenul, nici cu roaba, nici cu trotineta. Nu știu ce am, mă roade din ce în ce mai tare social-democrația, sper că nu din cauza lui Adrian Năstase, ci datorită influenței prietenului meu Victor, care și-a petrecut o bună parte din viață în Suedia. A început euforia vacanței de iarnă. Cel mai puternic catalizator al acestei stări este chiar guvernul care, ca în fiecare an, parcă vrea să-l ajungă pe Apolodor din Damasc, ba chiar să-l întreacă, inventând poduri și punți neînchipuite, ca să-l ajute pe român să treacă mai ușor peste zilele în care nu vrea să lucreze. Dacă nu-i

fericită, vacanța asta măcar să fie lungă și mare, casă-și poată tăia porcul tot românul.

Coniferul, frate cu românul Brazi cu crengi de sute de parai.

„O, brad frumos / O, brad frumos/ Ninge peste tine!”, cântam cu toții când eram mici.

V-ați prins că am nostalgia cântecelor din copilărie! mai nou cred, însă, că ar trebui schimbat textul în: „O, brad îngrozitor de scump”, „O, brad molid”, „O, brad foarte rar și chel” sau, de ce nu, pentru cei săraci, „O, creangă de brad frumoasă!”. Asta pentru cei

care iubesc natura, că pentru comercianți, melodia ar trebui să sune cam așa: „O, brad de plastic”. E la modă să-ți cumperi bradul devreme, în speranța că va fi mai ieftin, Dar, dacă nu v-ați prins, vă spun eu: au învățat și ei (vânzătorii) acest lucru, așa că escaladează prețul încă de la sosirea camionului în piață. Pe de-o parte, îi înțeleg și pe ei, că vin de la mama pădurâi, dorm în frig noapte de noapte, de teamă să nu le fure cumva sectoristul bradul, și speră să-și facă bani pentru tot anul din 50 de brazi vânduți la minimum o sută de parai bucata. Mai grav e că a început și pentru ei numărătoarea inversă și prețul bradului scade, cum urcă prețul euro-ului, pe zi ce ne apropiem de sfântul Crăciun. Oricum, în seara de Ajun există zbateri către două sute de parai crenguța, pentru meticuloși, pretențioși 15 - 20 de parai rămurica, iar pentru perfecționiști se ajunge la un dolar-doi acul.

Imaginea crahului american inter-belic se conturează către ora 8 seara, când prețul scade vertiginos la câteva sute de mii de lei bră doiul, ajungând la apogeu către 10 seara, când poți să iei cu 50

de mii zece bucăți mititele, iar la miezul nopții îi găsești aban donați prin piață, singuri și nepăziți, precum CC-ul după fuga lui Ceaușescu. Dacă administrația piețelor ar impune o amendă, măcar nu ne-am mai trezi în

dimineața de Crăciun cu tone de conifere răspândite peste tot.

Lumină din chenzină

A plecat vacanța cu trenu' spre Franța. A trecut Revelionul...

A trecut și-Sfanțul Vasile, toată lumea stă prin casă, neavând curajul să-și arate fețele de pernă după nopțile nedormite și diminețile moțaită, care pe

unde a apucat să-și petreacă sărbătorile. Unele bronzate, doar doar vor lăsa impresia că vin din Bora-Bora, alții bronzăți numai de la gât în sus, semn că au prins vreme bună în Alpi, dar toți morți de oboseală și puțin mai ușori la buzunare. E de bonton să-ți inviți prietenii care n-au avut acces la cașcaval la o cină acasă, doar ca să te dai mare, să le povestești pe unde ai fost. E

dezolant, mai ales când constăți că te întorci la „cârcă” mâine și nu înțelegi nici de ce nu sting ăstia luminile de pe stradă imediat după sărbători. Ne mai aburesc cu ele, de nici nu te prinzi când e semaforul roșu, verde sau galben. Frumos e de Crăciun... Dar, ca orice lucru frumos, e foarte scurt. Și, pe deasupra, întotdeauna după o perioadă foarte mișto vine una... Bani nu prea mai ai, vine dracului și gerul Bobotezei, singura rază de lumină rămânândehenzina de pe 15, dar care, cu siguranță, luna asta e deja cheltuită, Nu-ți rămâne decât să joci la loto sau loz în plic, ca, în speranța câștigului, să visezi un pic la vacanțele ce alții le-au avut și pe care acum le-ai putea avea și tu. Dar, ghinion, te trezește repede frigul de-afară, factura de curent, abonamentul de la cablu, întreținerea, gazele. Bine măcar că ninge! Ninge cu feliții.

A trecut și luna cadourilor inutile. Am ajuns într-o recepție de „multinațională” (firmă mare, nu dau nume să nu-i fac reclamă) înainte delrăciun și, în așteptarea unui ecuson, am avut ocazia să văd cam cum se așază relațiile între marile companii din România: după mărimea și

frumusețea adourilor. În spatele tejghelei, două hostesse hărnicuțe sortau și selectau cadourile ce se trimit la fiecare sfârșit de an între firme. Poți să-ți dai seama

— Numai urmărind mărimea cadourilor - cât de importante sunt una pentru alta; și dacă ești băiat deștept te prinzi imediat care-i pentru președinte, care-i pentru directorul comercial și care-i pentru contabilul șef, de la sticle de vin de colecție până la telefoane celu tare, vase, stilouri inscripționate, ceasuri de birou și multe alte nimicuri. V-ați întrebat vreodată ce poate să facă un președinte cu asemenea cadouri? Ce o să facă cu 5 ceasuri de birou, 200 depixuri, între 10 și 50 de agende, mai ales dacă este în conducerea unei instituții de care toată lumea are nevoie? Cei care le trimit probabil judecă: „Ne-am gândit la dumneavoastră în speranța că o să aveți grijă de noi la anul”. Știți câte felicitări primește un asemenea director (pe care probabil nici nu apucă să le citească) și câte din aceste cadouri încap pe mâna secretarelor care, la rândul lor, le fac cadouri nepoților? Ce să facă cu 50 de presse-papieruri, sau cuțite de deschis corespondența, sau lumânări, sau Moși Crăciuni, în fine, tot ce se vinde util în țara asta de sărbători? Dar e la modă să știe șefu' că te-ai gândi tla el! La anul, topless

Moșul e genial și unic. Poate o să avem primăvară anul acesta, pentru că anul trecut am sărit direct în vară. Știți de ce îmi place primăvara? Pentru că îți revine pofta de viață după incertitudinea din iarnă, când nu știai ce să porți pe dedesubt, pentru că nu se vedea din cauza paltonașului. Acum se vede și se vede bine.

După ce au umblat toată iarna cu mijlocelul gol, de mă întrebam cum de nu le apucă durerea de șale, acum aștept parade de modă a sutienelor, pentru că așa ar fi normal și, poate la anul, topless prin capitală, să nu te mai poți concentra la condus. Și pentru că toți cei

care scriu în B-24-FUN vor menționa concertul lui Ibrahim Ferrer, euo să mă abțin, nu pentru că nu mi-a plăcut, pentru că mi-a plăcut rău de tot. Dar mai mult, pentru că mi-am adus aminte de Cuba, unde vreau să vă spun că sunt mii ca ei (mă refer la trupă), pentru că moșul e genial și unic. Nu există terasă sau bodeguță unde să nu cânte 10 - 12 de același nivel și cu aceeași poftă de cântat. Stau să mă gândesc că peste tot în lume am găsit și identificat câte un produs reprezentativ, de exemplu iaurt bulgăresc, vin franțuzesc, votcă suedeză, mășline grecești, cafea turcească, etc. Dar nimic românesc. Nu are țara asta un produs despre care să se contrazică doi nemți, de exemplu? „Cel mai bun ghiveci e sârbesc”. „Fugi, dom’le, de aici, ăla românesc e mai bun!” Ceva nu-i în regulă cu țărișoara asta care, deși are cele mai bune roșii cu brânză din lume, nu a reușit să le facă cunoscute.

P.S.: Ca să nu se supere Gheorghe și să se mai ia de mine cu restaurantul meu, rectific: votca rusească, nu cea suedeză, șiș merit mai adaug: caviar, blinii, cinetaha, (Asta de la sfârșit nu știu ce e. Scrieți-i lui le, sper să nu însemne „mehlem”). Câteodată e vară toată ziua „Vine, vine primăvara” cântam pe vremuri când apăreau primii ghiociei. După care venea primăvara de-adevăratelea. Era ftiguț dimineața și trebuia absolutamente să-ți pui ceva gros pe tine. Te mai încălzeai puțin pe la prânz, dar nu mult, cât să nu-ți pară rău că ai cărat degeaba trendul. Oricum, vreme schimbătoare de primăveri Acum, în zilele noastre, ce să mai spui, dimineața e puțin primăvară, dar vine urgent vara către prânz și ține câteodată până

seara târziu, vara asta capricioasă, după care se lasă puțin toamna pe timpul nopții, ca să o ia de la capăt a doua zi dimineață. Câteodată, e vară toată ziua, direct după iarna de cu o zi înainte, și nici nu știi cu ce să te îmbraci, că nu ți-ai scos încă hainele de vară. Se poartă din ce în ce mai tare anul cu două anotimpuri, dar lasă că-i mai bine

așa, că mai faci economie la haine. Să nu dăm vina iar pe stratul de O-zone, că voi habar nu aveți că băieții noștri fac furori la Paris, fiind deja pe locul întâi în topuri. Incredibil. Nu? în țară e liniște, mai e puțin și începe campania electorală, iar eu mi-am văzut visul cu ochii, ghe a gătit la mine la Esperanto. Ce a știut să facă rusul?” Bini și mișto de tini”, și cum nu m-am putut baza doar pe Andrei, am invitat-o pe Anna Lesko, să ne bucurăm și pupila și papila.

Ploaia care va veni”.

Mare om a fost acela care-a inventat umbrela”. Când plouă așa, câte o săptămână, mă gândesc totdeauna la orașele celebre pentru ploaia lor veșnică între octombrie și iunie, când parcă mai iese din când în când soarele, cât să-i lase să mai joace două-trei game-uri pe cetățenii metropolelor despre care vorbesc și nu vreau să le dau nume. Acolo există o industrie de accesorii dedicate ploii, pe care în România nu le găsesc niciodată. Impermeabile, umbrele, cizmulite de cauciuc Gucci sau Diadora, care te îmbie la fiecare colț. Așa de necesare acolo, odată cumpărate, te trezești cu ele în România înghesuindu-ți debaraua, până când, într-o zi, enervat la culme de lipsa anotimpului pentru care le-ai cumpărat, le arunci sau le dai de pomană, dacă nu le duci la casa de la țară. Dar cel mai

grav e că, exact după ce ai scăpat de ele, vine o vreme de îți vine să-ți bagi picioarele chiar în gumări iDolce & Gabbana pe care acum îi poartă verișorul de la țară, pentru că plouă cu găleata Yves

Saint-Laurent, ca să-ți ude ție hăinuța Baldessarini de la Boss, de aproape trei zile. Degeaba plouă, parcă ți-e și ciudă că ai motivul și nu mai ai ce să arăți. Ce bună ar fi fost acum umbreluța aia transparentă de forma unui cap de prezervativ, ca să nu-i zic altcumva, în care intri până la brâu, de sus în jos, sau pelerina aia colorată ce se poartă anul ăsta. Despre impermeabile, ce să mai vorbesc, că le-

am cumpărat degeaba și sau și demodat, de când le-am pus ultima dată. Cred că eu am chemat ploaia, cu ultimul text în care invocam lipsa anotimpului în care tocmai ne lăfăim. Dar dacă la momentul citirii va fi frumos afară?

O să uităm de tot.

Viața-n roz e cam albastră

Ce culoare are vara? Când a apărut filmul „Legal yblonde”, acum câțiva ani, am fost convins că e o fiță a producătorilor să o îmbrace pe Reese Witherspoon în roz. Habar n-aveam și habar n-aveați că anul ace sta rozul fondant, zis și bombon, o să devină culoarea verii. Deza avantajele celor care ar opta pentru această nebunie ar fi recunoașterea după poșetă, de la o poștă, în mulțime, asta dacă ar vrea să fie discrete; căci știți cum sunt comentariile dâmbovițene, de genul: „uite-o, bă, și pe aia cu poșetă roz”, ca să nu mai vorbese despre culoarea pe care o prinde rozul curat după doar o zi de plimbare prinbucureștiul prăfuit. Avantajele s-ar lega mai repede de expresiile consacrate, de exemplu: „viața în roz”, „situația nu e pe

roze” sau Pantera Roz. Pentru prima expresie, ca toată lumea să vadă „la vie en rose”, cel mai simplu ar fi să se îndrăgostească, pentru că de la guvernanții de astăzi mari speranțe nu sunt. A

două expresie, „situația nu e pe roze”, e valabilă pentru toată lumea.

Ultima, Pantera Roz, e doar pentru cinefilii. P.S.: Moda face plăcere numai femeilor. Cum ar fi un băiat cu geacă de piele roz încălecând un Kawasaki de 1200 cm³, consumându-și pneul din spate în piruete demonstrative?! Și în mediile culte e mișto să ai flori multe Flower Is Power. Am senzația că totul a înflorit din cauza ploilor din ultimele zile. Dacă ai investit bine în primăvară, acum poți să te lauzi cu grădina ta la toți cei care îți trec prin curte. Iar dacă stai să faci o socoteală, e mișto să ai flori multe, dar

contează câți bani ai cheltuit pe ele. România se vrea iar frunză la prețul răsadurilor, parcă dorind să țină aproape de celelalte domenii în care e pe locul întâi: hoteluri, servicii, etc. Dacă în Olanda o petunie firavă costă între cinci și zece cenți, aici nu o găsești sub 30 sau 40.000 lei, ca să nu mai vorbim de cele gata formate, aranjate frumos în glastre agățătoare, care duc pe la 350 - 400.000 lei. E de înțeles de ce în loc să le producă aici, toți marii distribuitori de plante le importă, sute de tiruri năvălind primăvara în spațiul carpato-dunărean. Mai sunt câteva sere în juniibucureștiului, care nu se chinuie să nu moară, cum ți-ar veni să crezi, deoarece și-au adaptat imediat prețul după prețul celor de la Gardena Decoflora sau Crisătle și bineînțeles că, două-trei luni pe an, primăvara, fac avere. Nicițigani din piață nu se lasă mai prejos, aliniați și ei, dar pe care, culmea, îi văd la Cris-Style

cumpărând de zor flori spre revânzare. Deci tot Olanda e mai ieftină.

Toți Kl. Cafeala e ruptă din RAI UNO.

E la mare modă bătaia, bătălia, cafteala și tot ce derivă din asta. Nu mai poți să deschizi tv-ul că ești agresiv invitat să-l vezi pe campio nului vicemondial de la combat, **k**, **w** sau **z** de la categoria Y, care-i mai bun decât cel mai bun bodyguard al nobodyguarzilor, începând cu legiunea străină de carte și terminând cu cea lipsită de simț. Bun simț. Da' lasă că-i face PRO TV-ul vedete și o să trecem și peste asta, dacă devin majori naționali; și poate iau și ei exemplul ăluia de l-a umplut de respect pe italianul cu față de soldat universal, poate pentru că se știe și cu computerul, deși parcă mi-era milă de săraca tastatură. Oricât de tare ar fi în mușchi, îi trebuie și ceva noroc, și dacă îl descoperă cineva din cinema, cu puțină baftă, poate ajunge președinte al Italiei în câțiva ani, după modelul Schwartzky, să înlesnească și fetelor noastre șederea în peninsula, la treabă. Și să nu le mai întoarcă ăia

la fiecare 3 luni, să facă coadă la Ambasada Italiei cu poșetele pline de șpagă sau cu cine știe ce ofertă corporală, de nu rezistă ăia și apar în presa noastră la corupți, și cupă abuziv locurile muncite cu trudă de ai noștri. E valabil și pentru Anglia. Groapa lui Sârbu. Periferiile geografice și Centrul istoric. Inițial am vrut să-l rog pe ghe să-l roage pe Traian, dacă tot sunt la „per tu”, să ne rezolve și nouă groapa din Batistei, din spatele Interului, că despre Calderónsau Praporgescu nu cred că o să intervină nimeni până nu se termină contractul cu Sârbu. Nu ăla de la PRO, ci ăla de la QuePasa, despre care circulă zvonul că a dat șpagă să nu se repare strada, că

el, fiind din Sarajevo, vrea să-și aducă aminte de patria lui din vremea bombardamentelor; ba chiar am auzit că vine și o echipă de filmare să toarne acolo, să sperăm că asfalt... Cum să-l conving pe ghe să-leonvingă pe Traian să facă ceva cu centrul istoric al capitalei, ca să avem și noi o pietonală cu magazine și cârciumi la fiecare doi metri? Asta se poartă în fiecare metropolă, prețul chiriei fiind printre cele mai ridicate în țările civilizate. Mă alătur oricărui proiect de genul Salvați... „ceva”, dar văd că nimeni nu vrea să salvăm centrul istoric. Unde ești tu, Mircea Toma, acest salvator de profesie, să mi te alături să-l convingem pe ghe să ne primească și penoi, măcar un sfert de oră, la el pe site. Hai să dăm mână cu mână și să-i convingem pe guvernanți să facă ceva cu ghena de gunoi numită centrul istoric. De ce nu un primar numai al centrului istoric? L-aș propune pe olandezul de la Amsterdam Cafe, gospodar care a tăcut mai mult acolo până acum decât toți gherasimii și onțanii la un loc, tară nici opârghie politică. Și de ce să nu avem rimar olandez în centrul istoric, dacă avem neamț la Sibiu? Pentru „Salvați centrul pietonal”, scrieți-mi la dan chisu@yahoo.com. Și în ransmit eu lui ghe, care o să-i transmită lui Traian și, dacă nu, îi spun eu lui Bodo.

Vom fuma Havana

Nu mai există silicon pe stoc. Nu mă așteptam să primesc atâtea mail-uri pentru un subiect atât de important. De obicei primești răspunsuri multe și încurajatoare pentru propuneri de doi lei, care nu au niciun scop primordial. Așa că voi abandona și eu subiectul, pentru că toți care l-au citit, mă

refer la becheri, persoane importante, și care chiar ar putea face ceva, mi-au spus: „e greu tinere, (aici m-am bucurat, că mă credeam mai în vârstă), e complicat să se schimbe legislația, nu ai cum să pui un primar peste un sector care nu există, și dacă-l inventezi trebuie să faci alegeri, și dacă iese dracului cine nu trebuie, și se umpled e glorie altcineva? Băiete, ăsta era bun de pus în programul electoral, e bun de promisiune, ca să ieși pe platformă cu ceva nou, că după ce ieși, dacă câștigi, nu te mai trage nimeni la răspundere. Așa că ți-o cumpărăm noi ca idee pentru alegerile viitoare, o băgăm la sertar, și o folosim pentru când vom intra în UE”. Am scris și eu ce mi s-a părut că se poartă săptămâna asta. Alegerile.

Totsăptămâna asta am aflat că vom putea fuma „Havane” adevărate și la noi în țară, vom putea experimenta și noi efectul Clinton, care nu știu dacă știți că, de fapt, când senatul american l-a acuzat deminciună, nu a făcut-o pentru că nu a ecunoscut că a făcut sex cu Monica, li se rupea lor de asta, ci pentru că nu a recunoscut că trabucul era cubanez. De săptămâna viitoare am. auzit că vine vara, pentru vreo două-trei zile. Abia aștept să văd dacă anul ăsta se poartă sutien. Din știrile tv am aflat că a fost coadă tot anul la chirurgie estetică; stocul de silicon a ajuns la cote alarmante și s-a intrat în rezerva strategică.

Litoral, extremă urgență

Deși miroase a reclamă gratuită, ce văspun e pe bune! A venit vara pe bune. S-a terminat și cu ploaia, a

Început migrația către stațiunile de pe litoral, s-a terminat și cu autostrada de la Fetești pe care nu prea o găsești, Mamaia a întinerit după cura de Mazăre pe care

O face de doi ani de zile și, iscusit-dichisită, e cea mai frumoasă de pe coasta Mării Negre. Rio pentru o vară, bunicuța litoralului românesc, cel mai frumos aranjată, e pregătită să-și ridice fițele, cu edilii, cu birocrăția. Deși uneori” simte enom și vede monstruos, nurezistă unei fustițe scurte. În fața eternului feminin aciditatea cronicarului pălește.

Și totuși povestea Chișului Rătăcitor merge mai departe.

Avanti popolo! Alex. Săndulescu-worn

Nu sunt doctorul Andreii Dar mă tratez cu bonton. Care este ocupația principală a unui [individ care nu are ce să facă toată ziua? Citește și se uită la televizor. Asta este deosebit de periculos, pentru că alterează creierul într-un mod așa de serios, încât-poți căpăta deviații de comportament. Așa că mai bine răsfoiește 24-FUN și mai ieși din casă. Nu sta doar să citești ce mai scriem noi pe aici, prin paginile celui mai (tare ghid din parcare.

Așa, ce facem noi, sau mai bine zis, ce fac eu, e un fel de [lăbuță pe marginea lucrurilor pe care eu le găsesc de bonton. Și nu uita, tu ai pus mâna pe revistă pentru că doreai să te informezi, ce film să vezi, la ce spectacol (de teatru să te duci, ce cârciumă sau ce club să frecventezi, nu ce prostii scriu eu) din revistă. Asta o faci dacă te plictisești rău de tot și vrei să vezi ce câmpi mai bat eu; nu luați de bune toate sfaturile mele, nu sunt doctorul Andrei. Sunt păreri absolut subiective, nu profesii de credință. E o făbriță ușurică, scrie deasupra „Bonton”. Misia mea este să vă sugerez câte ceva și mă! mai laud pe unde am fost. Sper că nu așteptați mai mult de la mine, cred că cel fustița pentru a atrage cât mai mulți pofticioși. Cluburi peste cluburi își deschid porțile

Invaziei bucureștene de weekend. Pe locul unu rămâne tot

La Cucaracha, unde defilează silicoane și țoale de ultimul răcnet, însoțite de tatuaje îndrăznețe, îmbibate spre dimineață de whiskey și tequila. Mai nasol e că pe la ora două încep reclamațiile de la pustiul (deocamdată) Rex și petrecerea continuă din amintiri muzicale. Atenție la Club Fatti, deschis vizavi, care îmbunătățește oferta cu fotolii și canapele pântecoase, cu un bar imens, cu un DJ super talentat, dar parcă mai puțin curajos decât colegul de peste drum, ce mai arde și câte opopulară. La Mania nu mai este așa de aglomerat ca în anii trecuți, deși prețurile sunt la fel de mari.

Stai jos, să-ți spun cât costă o masă (pe care nici măcar nu o iei acasă); 600 de euroi sau, dacă nu-ți vine să crezi, 24 milioane lei consumația obligatorie, că nici nu știi ce poți să bei de banii ăștia, poate mercur, că parcă-i cel mai scump lichid din tabelul lui Mendeleev. E drept că în banii ăștia intră și dresorul de discuri adus din străinătate, un fel de Beckham al Dilor, dar fiți atenți, că ați văzut ce praf alb a sărit când a tras peste poartă și riscă să-și rateze cariera. Să nu trageți, că poate vă ratați și voi viața.

Șocuri, droguri, furturi S-au băgat subiecte noi pe piață.

Săptămâna asta știrile șoc sunt la mare modă. Droguri, sinucideri, jafuri, tâlhării, omoruri, nu poți să mai deschizi televizorul, fără să te agreseze o veste de prima pagină. Nici nu am terminat bine cu telenovela milionarilor traficanți de prafuri, că am devenit detectivi în cazul altui milionar, de data asta sinucigaș, după care spectatori în superproducția „furtul secolului” și l-am invidiat copios pe simpaticul erou negativ al primului” Black Sea’s Eleven” autohton.

șoferul dedubă care și-a uimit concetățenii, dispărând cu trei milioane de para, ca într-un film american, al cărui scenariu am și început să-l scriu. Aștept să-l prindă ca să-i cumpăr drepturile, sau să nu-l prindă, ca să nu mi le poată cere niciodată. La mare modă știrile. Marfa de marfa, n-au avut ziarele și televiziunile asemenea subiecte și, culmea, nici nu mai visau asemenea audiență acum, în mijlocul verii, când toată lumea se pregătea de vacanță și nimeni nu mai spera nimic. Se și vedeau cu știri mondene de plajă, pe prima pagină. Acum nimănui nu-i pasă dacă Mihaela Rădulescu a născut, dacă Monica Bârlădeanu se întoarce la Hollywood, dacă Ileana Lazariuc stă cu Ion Ion Tiriuc pentru banii lui. Apropos de chestia asta, cum poți să comentezi asemenea lucruri? Cum ar fi să se combine Ileana cu un strungar de la IMGB și să apară cu el la lansarea ultimului model de

Mertz? Sau Ion Ion cu femeia de serviciu de la Esperanto, care ce dacă e mai plinuță și nu prea tinerică, da' are suflet foarte bun, că adună de mâncare la toți câinii vagabonzi din cartier, și să apară cu ea la Paris, la botezul fiicei lui Năstase (Ilie)? Dar eu nu cred că-i posibil, pentru că tanti Nu-ți e îndrăgostită de Cabral. Hai, dom'le, să fim serioși

Prostul secolului.

Și cu casa spartă, și cu banii adăugați. Mare dezamăgire, furtul ăsta al secolului. Am aflat cu stupeoare că nefericitul infractor a fost prins la Snagov cu zâmbetul pe buze, nu s-a opus arestării, însă a încercat să ascundă banii spărgând peretele și aruncându-i în camera de vizavi. Eu n-am înțeles nimic. Adică a fost prins, după care s-a

smuls din mâinile polițiștilor și, repede, a luat un târnăcop, a spart peretele, a aruncat banii în cameră sub privirile uimite ale polițiștilor și, dacă tot erau uimiți, a luat mistria, a făcut nițel mortar și a acoperit repede gaura. Sau poate s-a prins că poliția e la poartă, o fi

întrebat omul „cine e?” și, când a aflat că-i poliția, le-a spus „stați puțin, deschid imediat” și, fuguța-fuguța, a spart peretele, a aruncat ceva saci cu bani, ăia insistau la ușă, așa că nu a mai zidit locul dar a stat rezemat nonșalant de perete, încercând să acopere cu corpul gaura din zid. E, ce să fac, bat și eu câmpii, îmi permit și eu, dacă ei își permit să ne dea asemenea informații... Dar tot nu-mi iese din cap: cum adică a aruncat banii în camera cealaltă, care, culmea, nici nu face parte din aceeași casă.

Și ce spera el, să-i găsească după douăzeci de ani de pârnaie? Nu mă gândesc decât la cel care locuia dincolo, care, venind acasă, găsește o gaură în perete și trei-patru saci cu mălai.

La poliție nu poți să te duci să reclami, da reum e să povestești prietenilor, cine te crede? Asta-i întrebarea. Dar cine-i crede pe ei. Ascult încă o dată știrile în speranța că am înțeles eu greșit, sau că a fost o știre dată în grabă. Ei bine, nu... Și eu, care speram să fie de mult în Italia, să-l pot da de exemplu negativ! Sau poate a rămas în România cu speranța să intre în fotbal, că doar ceva bani să cumpere prin vestiare niscaiva jucători cu sacoșa avea, săracul.

Asfalt Tangol-așa-i jocul pe la noi: o groapă-nainte, două înapoi.

Se poartă încă reparația drumurilor și aici nu mă refer la peți cirea cu care ne-am obișnuit de câțiva ani. Mă refer la închideri de

străzi sau blocări de șosele naționale, la fâșii nesfârșite de asfalt curat și frumos, dar care e plin de capcane. În oraș, majoritatea canalelor sunt uitate la locul lor, lucru care ar trebui să te bucure în ițial, dar, când realizezi că locul nu a fost modificat și nici măcar înălțat, e prea târziu, că janta e zob. Nici măcar nu știi cui să te adreșezi, cine-i responsabilul, cine-i IMBECILUL care nu s-a gândit și la roțile, basculele sau amortizoarele tale.

Același CRETIN iremediabil care, după ce a terminat de asfaltat pe DN1, fără urmă de semnalizare, întrerupe brusc asfaltul, și-ți întinde o capcană de o sută de puncte și cam o mie în parai; atent plasată, în așa fel încât nici cel mai dibaci șofer să nu o poată evita. Când drumul era prost, știai o treabă, mergeai încet, adică 20 – 30 la oră. Acum nu trebuie să o calci ca să-ți fuți viața de conducător auto, e destul 50 – 60 la oră.

Și nervii te omoară, pentru că nu știi cui să te plângi: lui Băsescu pe care l-ai votat, poliției care te-a amendat, ministerului care se ocupă de drumuri, inginerului șef de lucrare, sau să te duci la biserică și să te rogi să intrăm mai repede în Europa, în speranța că ăia n-o să ne mai lase să ne facem de cap cus semnalizarea rutieră.

Așa că ne-am hotărât, sper că ești alături de mine, cititorule, să-i facem pe ton” CRETINI, IMBECILI, HANDICAPAȚI, RETARD

AȚI, INCONȘTIENȚI, în speranța că ne vor da în judecată și, cu ocazia asta, să știm și noi pe cine să tragem la răspundere.

Aștept ca și voi să vă înscrieți pe lista mea. Suntem curajoși, nu?

P.S.: Culmea e că și ei circulă tot pe drumurile astea.

Manelelor din lumea-ntreagă...

La clubul lăudat să nu te duci cu sacul. Invazia manelelor de acum câțiva ani a atras atenția asupra fenomenului atât de tare, încât a devenit, la un moment dat, subiect de importanță națională. Ne-am pus pe ei, nenică, și nu ne-am lăsat până nu le-am furat jucăria. I-am făcut de rahatcu gustul lor îndoielnic, i-am înghesuit, i-am marginalizat, i-am hărțuit și, până la urmă, ce să facă și dâșii, zburătăciți ca găinile de trecerea ratei, și-au găsit refugiul în alte locuri. Am scăpat, ne-am zis, dar nu am apucat să ne bucurăm puțin, că ne-am trezit cu ei chiar în locurile unde ne așteptam mai puțin. Și-au schimbat

tricourile cu Adrian Copilul Minune și Costi Ioniță pe piept în maiouri mulate fără mâneci, dar nu s-au atins de lanțurile și brățările bune și de priponit calul la nevoie, și ne-au invadat cu cefele lor groase exact acolo unde ne doare mai tare. În singurele locuri unde nu aveau ce căuta. În cluburile elitiste din București și de pe litoral. Exact cum au făcut teroriștii cu turnurile americane. Au lovit în simbol. Așa ne-au lovit și ăștia. Culmea e că lor nici nu le place muzica de acolo, nu se simt bine, dar dacă e la modă, hop și ei, și asta doar din cauza noastră, pentru că nu i-am lăsat să se înece în manelele lor. Și, cum venitul pe ceafa groasă e mai mare decât cel pe iubitor de muzică de casă (house music lover), nu mai ai loc de ei în Mania sau Kristal, ca să nu mai vorbim de Office sau, mai nou, de Bamboo. Așteptu nerăbdare înființarea cluburilor în care accesul să se facă numai pe bază de membership.

P.S.: Ce or înțelege ei din muzica asta?

Vânătoare de oameni cu mașini

„Nu ne mai trageți pe dreapta!” – vă mai aduceți aminte de șlagărul acesta?

Mi-l amintesc în fiecare zi, când mă trezesc oprit în trafic, cu sau fără vină. Să nu cumva să vă treacă prin cap că am fost amendat de curând și vreau să mă răzbun, măcar așa, în presă. Asta s-ar fi întâmplat pe vremuri. Acum legea s-a schimbat a apărut noul cod rutier și noi ne îndreptăm cu viteză maximă către Europa, câteodată chiar depășind viteza legală. Cum interpretează poliția noul cod rutier e mai interesant, sau care este diferența dintre obligațiile de zi cu zi ale serviciului și micile abuzuri ale câte unui agent mult prea zelos. Exemple? Luați exemple: radarul. De obicei se montează în zone în care vitezomanul are posibilitatea să o calce, iar prezența lui are menirea să-l împiedice și, eventual, să-l amendeze.

Dar dacă în zona exemplificată și cu, și fără radar, conducătorul nu are cum să depășească 60 la oră, care-i

interesul unei vânători pentru 3, maxim 5 km peste viteza permisă, nemicșorând cu aproape nimic riscul de accident? Când, la nici mai puțin de 200 de metri distanță, șoferi nesimțiți nu-și respectă banda, trecând pe roșu abuziv, creând haos în flux etc. etc. Senzația mea este că mulți polițiști nu vor să înțeleagă că menirea lor nu este numai să dea amenzi, mai au și alte obligații, de patrulare, de prevenire a unor accidente. Nu pot să-mi scot din minte situația de acum un an, când, pe tronsonul de autostradă către mare, un echipaj cu doi burtoși tolăniți în scaune amendau tacticoși conducătorii înșiruiți umili, în timp ce, la 300 de metri, căruțe supraîncărcate intrau, atenție, pe contrasens, și nu una, multe, că era toamnă și se

Întorceau de la câmp.

P.S.: Mai sunt și polițiști buni. Aia care mă lasă pe mine în pace (sic).

Ne-au venit și nouă spumele Nu mai e trendy să fii trendy.

De câteva numere încoace nu mai știu ce să scriu... Ori nu mai e nimic debonton în România, ori imaginația mea aluat-o razna. Mă atrage din ce în ce mai tare socialul și, după ceea ce am scris în ultimele ediții, risc să rămân fără carnetsau să mi se plaseze intenționat capcanep e drumul spre casă. Aș fi putut scrie despre Festivalul de modă de la hotelul Rex din Mamaia, dar nu mai e la modă. Aș fi putut să fac recomandări despre ce se poartă, dar văd că se poartă orice. Am încercat să fac clasamente ale cluburilor de pe litoral și m-am trezit certat cu „eu de ce sunt pe locul II”, de parcă de la locul I mi-aș fi luat șpagă. Apropo de cluburi: am aterizat fără voie în Captain Mondy's din Jupiter, club original amenajat ești pe butoaie de rom, goale, bineînțeles, iar dansul la bară se face pe catarge plinede odgoane.

Vânzătoarele de bere sunt de fapt animatoarele locului, încingând atmosfera la maxim, de-ți vine să iei

bera numai după ce o privești 5 minute. Și, că tot mi-au venit spumele, vreau să spun că trecută modă a discotecilor cu spumă din anii „90 (Ibiza, Marbella, etc.) a ajuns în sfârșit și la noi, tunul de spumă din Captain Mondy's făcând ravagii pe ținuta pe care ar fi fost de datoria mea s-o comentez. Maiouașele până la buric devin inutile, așa că în Mondy's aş putea spune că se poartă costumele de spume. Nu pot să nu remarc nici obiceiul aruncatului șervetelor în sus, palidă formă de refulare, parcă venită din obiceiul grecesc de a sparge farfurii.

Marea s-a dus, sezonul e pe ducă, 2 - 3 weekend-uri și gata. Mi e dor deja de București.

Sarmale, sarmale Aș da lege de la mine.

Foame mare, sunt prin oraș și îmi ghiorăie mațele ca ale unui somalez nemâncat de o lună sau ale unui român care nu știe cu cine să voteze. Zăresc un fast food; of, iar hamburgeri... Mă întreb când o să apară chiftel-burgerul și sarmal-burgerul; intru și mă așez la coadă... Dar nu e chiarășa rău, locul este ticsit cu reprezentante ale sexului frumos, așa că am ce să privesc. Am o revelație, vreau să ajut indirect bărbații, așa că o să ajut femeile. Voi suna la linia verde a primului ministru cu o propunere, anume o lege, prin care toate fast-food-urile și restaurantele să fie obligate să prezinte două meniuri distincte: pentru bărbați și pentru femei... Propun următoare alege: meniurile pentru femei trebuie să conțină, imediat după denumirea alimentului. numărul de calorii, orele de fitness necesare arderii acestor calorii și riscul de îngrășare. Va fi folosită următoarea gradație: limitat, normal și exagerat. Ca să fiu, totuși, imparțial, știți la ce mă refer, propun interzicerea vânzării de bere bărbaților, prin asta cantitatea de bere consumată de un bărbat să fie dictată de femeie, asta pentru stârpirea burților care atârnă deasupra curelei. Trag linie, chiar dacă rândurile de mai sus nu se vor transforma într-o lege, din păcate lumina de la capătul

tunelului este în continuă creștere și va ajunge să fie obeză... ținkțin!!!

Binecuvântare de papagal

Stanța Cilindreea, protectoarea fraierilor. Am rămas surprins de inventivitatea cu care cerșetorii își îmbunătățesc stilul, piața fiind saturată rapid de multitudinea de mijloace aplicate victimei, fraierului, papagalului, într-un cuvânt, donatorului. Nu am să fac profilul donatorului, nici nu o să încerc să găesc motivația gestului, oștiu mai bine cei care beneficiază de el. Foarte nou intrat pe piață este stilul binecuvântător. Mod de operare: găsești lastop, în general la ieșirea din București către mare, de obicei în weekend, un personaj slăbuț, neras, cu un fel de anteriumai scurt închis la gât, parcă de popă, parcă de călugăr, cu o cruciuliță în mână, care atinge ușor aripa sau portiera mașinii, semn că ți-a binecuvântat-o pentru drumul ce va să vină. După care, cu pioșenie în ochi, așteaptă smerit în fața portierei răsplata protecției divine transmisă prin atingerea mașinii cu crucea ornamentată cu mătănii și floricele. Dacă recompensa cerșită nu apare, discret, atenție, foarte discret, „sfanțul” te pedepsește prin ștergerea binecuvântării cu o atingere a cotului sau mânecii exact în locul în care fusese făcută. Cinci din zece mașini în fața ochilor mei au cotizat între zece și douăzeci de mii de lei, dar cred că doar de frica blestemului intuit după ștergerea locului sfințit. Sunt uimit cât de inventiv este cerșetorul român și mă întreb pe când ospovedanie rapidă la portiera mașinii sau, de ce nu, o exorcizare a diavolilor de cai puteredin Ferrari-uri, Lamrx» rgruni-uri și Porsche-uri, toate făcute, bineînțeles, în colaborare cu poliția rutieră, care nu mai știe decât să stea la pândă cu radarele încinse la roșu, luându-te și din față, și din spate, și din stand. up.

Scrisoare de la un nostalgic

Cine dracu' a mai văzut palmier fără maimuță?

Migrația sau, mai bine zis, „transhumanta” înaltului palmier a dat litoralului românesc, după spusele unora, un iz de Miami. Bun! Și arunci ce caută în aceste zone, exotice până peste cap, copiii minune sau vijeliile cu rezonanță acustică de-ți sfâșie inima? Mitocănie?... Problema cea mai mare pe care o am este aceea că, odată cu venirea palmierului, au dispărut vederile de la mare de odinioară, care acum zac invitrine pline de praf, printre macrameuri, de nu mai găsești nicio carte poștală cu Diana, Perla, Monica și, în mijlocul lor, Vulturul solemn. Cele cu răsăritul au dispărut de prin 2000, așa că nu are rost să le menționez. Nu. Acum au apărut maimuțele; da, ai priceput, maimuțele. Păi cine dracu' a mai văzut palmier fără maimuțe? Și acestea sunt de mai multe categorii: cu ochelari de soare, cu sutien și fără sutien, cu un pahar de „ceva cu umbreluță” în mână și toate spunând ceva la modul: „Nu-mi pasă cât de cald e la tine acasă, aici e fain și te salut!”. Mă mir cum nu se termină într-un mesaj de genul: „Și nicide-te că nu ai bani să vii la mare!”

Pentru mine totul a culminat când, stând în fața unui panou plin de astfel de wall papers, mi-am da tseama că nu mai e nimic de făcut: „Mamă, Tată, sunt la mare și vă transmit că mă doare fix în Pix! Vă pupă ODRASLA!”... Și mama îmi spusese, când amplecat de acasă, să le trimit și lor măcar o vedere!... Sincer, prefer stuful din Vamaveche, pentru că sunt convins că mai durează ceva timp până când bambusul asiatic va migra în Câmpia Română!

Parcărilor de noapte S-au redeschis cluburile bucureștene. Avenit toamna și tot poporul s-a întors de la mare, s-a mai odihnit ce s-a mai odihnit și apornit la treabă. Vinerea și sâmbăta nu ai loc să arunci un ac în Office, Twice, Bamboo sau... Conceptul de good clubbing s-a instaurat și la București. Asta a dat naștere însă și la noi locuri de muncă. Și să știi că nu m-am gândit la barmani,

ospătări sau DJ. Ce bine ar fi fost să fie locuri de muncă cu acte în regulă, cu taxe plătite la stat. Dar, din păcate, ele sunt niște pseudosereleuri, totalmente private, cu o cifră de afaceri care frizează uimirea. Este vorba de industria locurilor de parcare pe timpul nopții, de preferat în jurul cluburilor de noapte. Nu-ți vine să crezi ce sume se învârt în acest business. Dacă nu mă crezi, nu ai decât să faci o tură vineri noaptea și o să te crucești. Zona Piața Amzei, între 30 și 50.000 de mașină cu riscuri, fără garanții. Zona Dorobanți, idem, cu șanse foarte mici deloc între 22 și 2 noaptea. Zona Senat, mult mai ieftină, dar tot nu scapi sub 20.000. Piața Lahovari idem, iar zona Twice are parcare proprie, dar degeaba, că dacă nu otizezi, poți rămâne blocat toată noaptea. Am lăsat la sfârșit Bamboo, pentru că aici discutăm necondiționat de o mega-afacere. O sută de mii parcare în interior, e de preferat să fie înăuntru, pentru că măcar știi că mașina e păzită. Trec pe noapte în jur de 300 de mașini. Și nu poți negocia prețul. Te las să socotești singur. Dar, te rog, nu uita să înmulțești 7 zile pe săptămână. O fi bine, o fi rău?

Moment auto

Străinii cu bani și-au cumpărat șosele bune. Nu știi cât de greu e să te în

torci acasă după ce ai vizitat locuri pe care nu le credeai la tel de frumoase ca țara ta. Nu pot să mă abțin și mai fac niște comentarii în urma călătoriei pe care am făcut-o de curând prin Europa soră. Înainte de plecare ești mândru că lucrurile s-au schimbat la tine în țară, că românului i-a crescut nivelul de trai, te bucură să afli de la televizor că numărul de mașini străine cumpărate la tine în țară e din ce în ce mai mare, că nu-i multinațională să nu-și fi făcut cuib și la noi, că nu-i greu să vezi într-o parcare la mare sau la munte mașini de peste 1 - 2 milioane de dolari (Rol slui Bentley-uri, Jaguar-uri, Mercedes-uri, Maybach-uri), și îți crește inima de bucurie că în România s-au

vândut mai multe X5-uri decât în Slovacia, Slovenia sau chiar Ungaria. Ca să nu mai vorbesc de Bulgaria, unde poate doar s-au furat mai multe mașini bune decât s-aucumpărat la noi.

Așa că ești mândru. Dar este o mândrie ieftină, pentru că în țările vecine, chiar dacă n-am văzut atâtea BMW-uri și Mercedes-uri, băieții s-au preocupat de alte lucruri. Și-au cumpărat șoselele cele mai bune și casele cele mai frumoase și curat zugrăvite.

Așa că acest lucru nu mă face decât să-mi amintesc de România anilor „90, când tot românul, din primu' bănuț adunat cu greu, și-a tras în primul rând mașină, chiar dacă stătea în Ferentari, în Balta Albă sau Berceni. Ce dacă valoarea casei lui nu depășea nici pe jumătate valoareamașinii? La noi se poartă dorința de a arăta ce ai; doar se vede mai repede în stradă decât în curte. Asta denotă că românului încă nu îi este frică de fisc și că o să mai treacă ceva până când prima grijă a lui va fi cum să nu se prindă nimeni câți bani are. Abia atunci vom vedea milionari în

dolari în Logan-uri, ca să nu bată la ochi.

Agenzie de turism electoral

Puteți să faceți rost de bani măcar în turul doi, dacă votați contra cost! Vin sărbătorile de iarnă. Vine frigul. Sau, mai bine zis, a și venit. Doar soarele mă mai păcălește cu dinții lui rânjiți în fiecare dimineață în fereastra mea, de nu mă lasă să dorm peste normă. Ce să vă spun, că pe 1 decembrie se va aprinde bulevardul într-o risipă obscenă de lumină cum nu am văzut nici la Paris. E drept că după cât întuneric a fost la noi în 50 de ani de comunism, putem să păstrăm luminile de Crăciun aprinse și vara încă zece ani și tot nu-i ajungem. Per total, mă refer. Atențiune, vine și luna cadourilor, și dacă nu sunteți pregătiți financiar, frumusețea Crăciunului poate fi umbrită. Nu-mi cereți să fac recomandări, ce ar fi bonton să-ți cumperi, pentru că

știu că singura pe care ați înghiți-o fără judecată ar fi cum să faci rost de niște bani acum în prag de sărbători. Nu o am. Soluția, sau mai bine zis recomandarea. Ar fi una, dacă se mai fac înscrieri pentru excursii electorale și în turul doi, prezentați-vă la filiala PSD din zonă din care faceți parte și negociați-vă la sânge votul. Poate, cine știe...

Sau încercați la DA, dacă vor și ei așa ceva

Dorobanțul latin în căutarea cafelelor băute.

Sunt uimit de numărul de cafenele din Piața Dorobanți.

Este incredibil cât de multe locuri de pierdut vremea au apărut peste noapte în zona Floreasca-Dorobanți. De fapt, nu chiar peste noapte, ci în câțiva anișori. Cel

mai bun sfat pe care l-am dat a fost să nu purtați curea neagră la pantofi verzi. Sau ceva asemănător. Zău, nu mă mai luați așa în serios! Nu e „Dilema” sau „22”, e doar un simplu ghid de București. E drept, foarte citit și foarte complet. Pe curând! Și s-a făcut lumină Pe banii noștri. A trecut și anul trecut. Asta ca nu cumva să faceți ca mine, care am scris undeva, la un hotel, data plecării 2006”. Puțin rămâneți la noi”, mi-a spus recepționarul și greu mi-a fost să mă prind. Dar, dacă vorbim de anul trecut, nu pot să nu mă gândesc la momentul în care s-a trecut dintr-un an în altul și la cantitatea de artificii care s-a folosit în România.

Atâta lumină nu au văzut Interul sau Palatul, dacă luăm în considerare cele două revelioane, și iartă-mă că nu pot să mă abțin să nu fac un mic comentariu. Eu cred că am vrut să le arătăm celor de la UE că suntem mai tari decât bulgarii. Că noi putem mai mult. Cred că Băselu i-a spus, când a aflat că vin aia de la UE, lui Tăriceanu: „Hai, mă, să le arătăm că noi suntem mai tăriceni decât Tăriceanu”. Poate cineva o fi replicat, „da, da’ facem risipă cu atâtea artificii, ce o să zică poporul?”, la care sigur Băselu ar fi spus: „pai nu au vrut EU, le dăm UE”. Dar să revin la artificii... mă gândeam că, dacă vreun

extraterestru rătăcit prin Calea Lactee ar fi deschis hubloul pe partea cu Pământul, nu ar fi înțeles nimic. Îți dai seama de cantitatea de artificii care s-a văzut deasupra planetei în noaptea aia? Mai ales dacă ar fi avut norocul să fie în dreptul României. Ce dezmăț de lumină, dacă numai în Piața Universității au fost jocuri de lumini de peste 400.000 de euro, ca să nu mai vorbesc de Sibiu și celelalte orașe. Săracu' extraterestru.

dacă s-ar fi apucat să povestească acasă, precis nu l-ar fi crezut nimeni. Poate dacă ar fi spus că a văzut lumină în dreptul Germaniei sau Americii, dar în dreptul României toți i-ar fi replicat „cum, măi, acolo? Păi acolo era întuneric beznă, am trecut eu cu un prieten acum vreo 17 ani și nimic, beznă... Era să ne ciocnim de lună”. Nu-mi vine să cred că, totuși, Bucureștiul devine o capitală europeană, pentru că numai la Paris sau Londra dai de risipa asta de cafenele. Să devină Dorobanțiul un fel de cartier latân al Bucureștilor? M-aș bucura. Nu vreau să comentez nimic despre fauna care umple aceste acvarii cu pești exotici de București, care fotbaliști, care trupe de fete de la MTV, sau manechine (modele, cum le place lor să se recomande), venite să se expună. Mă duce cu gândul la târgurile de vite care existau acum o sută de ani prin jurul Bucureștilor, numai că atunci parcă nu erau încălțate. E la modă să ieși la cafea în Dorobanți. Aici poți să-ți etalezi ultima achiziție vestimentară, dacă ești gagică, ultima achiziție blondă, dacă ești fotbalist, și ultimul bolid pe două sau patru roți, chiar dacă nu ești pe lista celor 300, dar îți dorești cu orice preț să ajungi. Acum, de sărbători, se iau hotărâri legate de Revelion. Dar nu cum te-ai aștepta tu. Adică unde faci, dragă, Revelionul?”. Ci, mai degrabă, „pe cine ai prins, dragă, de Revelion? ți-ai tras fotbalist?”. Ce păcat că lui Mutu i-au ieșit vorbe cum că ar fi din nou cu muta aia de Alexandra. Eu le doresc reîmpăcări fericite. Dacă n-ai scris un sms cu ocazia

Sărbătorilor, sigur ai primit unul. Despre telefoanele mobile se vorbește mult în ultima vreme. Poate și pentru că se vorbește

mult la ele. Din sondajele de sfârșit de an, aflăm de câte ori își schimbă românul mobilul și de ce, care sunt mărcile cele mai vândute, câți abonați are fiecare operator, ce primește abonatul dacă se decide să rămână fidel, și că te și mai multe detalii, atât comerciale, cât și tehnice. Acum, la final de an, cel mai interesant segment a fost raportul financiar despre numărul de sms-uri trimise și câți bani au făcut El de pe urma NOASTRĂ. Milioane, nu glumă, dar ce mă face să râd este, de fapt, conținutul acestor sms-uri pe care noi, românii, am cheltuit atâția bani. Câtă imaginație, ce revărsare de imagini și idei întortocheate despre cum să spui mai sofisticat banalul „LaMulți Ani” sau „Sărbători Fericite”. Cu cât conținutul era mai pretențios, cu atât enervarea celui care primea era mai mare și poate, de ce nu, ambiția de a trimite unul și mai complex.

Stau și mă întreb cine inventează aceste texte, că trebuie să fie cineva devină pentru zecrasul ăsta literar. Vă imaginați că stă totuși cineva noaptea și concepe aceste capodopere? Așa cum era e vremuri tipul care pe țigări scia, înarmată, scrisori de dragoste pentru tot plutonul. Pe două pachete de Carpați fără filtru. Și totuși, el există, așa cum există și telefonul lui Mutu de 50.000 de parai. Așa că mă întreb și eu: ce-i trebuie mutului mobil? Ce să vorbească el? Sau poate că dă și el, săracu', sms-uri. Oricum, nu ai față dacă nu ai mobil, iar dacă nu răspunzi la sms ești nașpa. Dar mai și semnați-vă, băieți, că nu toată lumea are numărul vostru în memorie

Circul foamei-Scamatorii cu față umană.

Câta lume își mai aduce aminte de circ? Și când spun „circ”, mă gândesc la ăla de

I-am avut înainte de „90. Câți mai știu ce e „Cercul foamei”? Chiar dacă știu. nu-i mai interesează și asta e bine, doar că problema e că Cercul foamei s-a transformat în alt circ. Pe modelul occidental, am transformat acele clădiri, în care Ceaușescu voia să ne îndoape cu căcat în pauzele de la uzină, în mall-uri ultimul răcnet. Și asta e bine! Numai că sunt locuri în care răcnesc tot felul de sălbatici și de apucați, demni de ograda unui circ adevărat. Programul e diversificat, ca la orice circ care se respectă, și animale dintre cele mai deosebite. Căprioarele arată ca dracu', toate parcă ieșite la agățat, fardate exagerat și îmbrăcate ca la circ, ca să zic așa.

Tot felu' de maimuțe ce trăiesc numai din ce se mănâncă prin restaurantele din zonă. Lei cu coama frumos îngrijită și pieptănata, dar care nu sunt carnivori, ci doar atârănători. Seamănă cu leii ăia din ghips de-i vezi la vânzare la intrarea în Râmnicu Vâlcea, și care pentru câțiva bănuți străjesc intrarea oricărei case cu piscină! Ca să fie cercul circ, tre' să fie clovni. îmbrăcați parcă pe întuneric și în mare grabă. Se plimbă mândri printre coloanele edificiului, cu o față inocentă și senină, crezând că li se potrivește locul. Săracii! în timp, cred că o să apară tot mai multe astfel de mall-uri, și nu pot decât sama bucur că poate, într-o zi, o să-i închidem pe toți acolo.

Apa de foc

Diseară, la cină, scoatem sticla din vitrină. Suntem liberi. Sun tem liberi să facem ce vrem, să mergem unde vrem, să mâncăm ce vrem și să bem ce vrem. Văzându-se liberi, românii au luat cu asalt granițele Europei și s-au întors cu ce e mai bun și mai rău de

dincolo. Dacă unii merg la shopping pe la Paris, Veneția sau Dubai, alții se mulțumesc sau trebuie să se mulțumească cu shoppingul între granițe. Românașul cu poftă sau, mai bine zis, cudorința de a se întoarce cu ceva în sacoașă de rafie, vandalizează duty-free-xmle,

cumpărându-și plăcerea la prețuri mult mai ușor de digerat comparativ cu cele din țară. Astfel, printre alte bunuri ce hurducăne prin sacoșă, se aduce în țară” apa de foc”, sau mult mai cunoscutul” vischi”. Și uite-așa s-a format o modă în țara asta, un stil de viață în care totul se învâрте în jurul unui „vischi”. Chiar dacă se pune doar de două degete în pahar, se ajunge să se bea mai bine de o sticlă de căciulă, că după cum spun unii „vischiul” e nimic pe lângă țuica noastră. Oricum ar fi, e bine să-l ai în casă, să-i dai fetei să i se taie picioarele (că dacă altfel nu poți...). Dacă ești cool îl bei în club cu cola sau energizant, să faci spume ăia de te-or vedea cât de bine ești înfipt în viață. Și dacă îți asortezi cămașa cu cravata, bea-l cu gheață, că doar ai clasă și nu o să se prindă nimeni că încă te mai îmbracă fosta. Scump sau ieftin, are valoare, crește popularitatea și îți dezmoștește părțile ascunse ale creierilor, făcând să meargă treaba ca și unsă, iar a doua zi să ai o scuză: „Am fost beat, nu o să te mai deranjez la ora aia”. „Vischiul”, la fel ca multe altele, cu cât e mai vechi, cu atât e mai bun, așa că nu te grăbi să-l scoți din vitrina din sufragerie, să-l bei cu prietenii, așteaptă un moment mai important să-l deschizi, că l-ai adus tocmai de dincolo... Călătorul de Moldova Dacă vrei să vii de la Iași cu trenul. ascultă sfaturi de la mine. Du-te în gară cu ceva timp înainte, pentru că dacă nu ai bilet n-o să-ți fie foarte ușor să-l

obții. Și nu fac referire la coada lungă, interminabilă, de la casă. Mă refer la situația penibilă în care te regăsești, nelocalnic fiind, când taxiul te lasă în fața unei gări în renovare, total neterrnătată, care ascunde de fapt gara cea adevărată, sau cel puțin locul de unde trebuie să iei bilete. Pentru că, dacă ajungiacolo (cazul meu, prost fiind, carte neștiind), cu 20 de minute mai devreme, e de rău. M-am apucat să mă învâرت în jurul gării frumos renovat-neterrnătată ca să găsesc casa de bilete. Pe lângă

mine zumzăia neliniștit pe linia unu intercity-ul frumos colorat și curat de parcă era rătăcit de undeva din Germania, dar casa debilete ioc. Întreb politicos pe cineva de la bagaje de unde potsă-mi achiziționez tichetul, cu ochii pe nașul care dădea deja semne de neliniște. „Păi în Gara de nord”, îmi răspunde amabilă, și îmi arată o altă clădire la ceva distanță de mine. Privesc ceasul și calculez.

Mă îngrozesc. Mă duc la naș și mă îngrozesc și mai tare. O iau lafugă, ajung și încremenesc. Lume ca la gară, toți cu destinații bine știute din teritoriu. Mă uit după casa de clasa întâi, dar dezastru, intercity-ul nu are așa ceva. Mă bag, că mă știți cu tupeu, alerg și prind ultimul tren din Iași Hil, cel mai curat din toată istoria Moldovei. Va urma. Trenul de Moldova se întoarce Săgeata Albastră te învinețește rău. Dacă tot ți-am vorbit de confort sporit prin curățenie, referindu-mă la Săgeata Albastră, hai să-ți spun cum e să faci 5 - 6 ore cu metroul, pentru că trenul ăsta, Săgeata Albastră e un fel de metrou; de lux, dar metrou. În primul rând, nu există clase, adică nicio deosebire de confort. Bun, ne întoarcem la perioada în care nu există diferențe de clase, dar dacă

tot trebuie să stai atâtea ore, măcar să se lase puțin scaunul pe spate ca să nu cobori anchilozat la București. Dar dacă vrei să tragi un pui de somn, că nu-i obligatoriu să admiri frumusețile patriei pe geam timp de aceleași șase ore, nu ai cum, pentru că te orbește lumina pe care o căutam prin trenuri înainte de „89 și nu prea o găseam. Te orbește, zic, acum când parcă te-ai săturat de atâta lumină. Cred că aceste minuni ale CFR-ului ar trebui folosite perute scurte de până în 3 ore, pentru că altminteri te întorci acasă fără vedere și anchilozat. Și nu tu un vagonaș restauranțel în care să-ți omori amarul drumului cu interogatoriul în ochi.

Dacă PNA-ul are probleme cu Mitrea, ex-ministrul Transporturilor, și vrea să afle adevărul, propun să-l țină

pe scaun de la Iași la București și vă garantez eu că va spune tot, dacă i se va promite că se stinge lumina măcar de la Bârlad încolo.

Pentru că îl văd pe Băsescu că nu se lasă și îi ia pe toți la întrebări.

Astenie

Grupul tinerelor cu buricul gol salută viitoarele boli de rinichi. Ca de fiecare dată, primăvara mă lovește astenia. De obicei nu mă prind decât atunci când, astenizat de tot ce mi se întâmpla, constat că mi-e mai cald pe la ora 12, deși dimineața crăpau pietrele de frig, iar ninsoarea s-a oprit exact când a început să mi se facă mie cald. Mă prind repede că m-am îmbrăcat prea gros și imediat constat că românul nu mai are decât două anotimpuri. Asta cred că o știe deja toată lumea. Într-o joi vine primăvara brusc, după ce iarna începuse într-o miercuri dimineață, când nici nu ziceai că o să mai vină, ținând cont de trandafirii în

floriți încă în miez de decembrie. Dar problema este că, până acum, oamenii purtau haine de iarnă, primăvară, vară, toamnă, repet, toamnă, iar acum trebuie să te adaptezi doar la două ținute.

Iarnă-vară. Pe cele pe care le purtai până acum, cele intermediare, nu le mai poți pune decât dacă se reinventează o modă cu fermoare, ca să poți să-ți mai dai jos pe parcurs din ele, că pleci de acasă iarna și te întorci acasă vara, sau invers. Păi să nu te apuce astenia? Dar stai să vezi când or ieși alea micile de la ASE, aproape dezbrăcate, că dacă ați observat, în general nu se mai poartă nimic. Cred că o să ne dăm seama de gravitatea modei ăsteia cu mijlocul gol de-abia în vreo 15 ani, când vom constata că a scăzut natalitatea, de la bolile de ovare, că nu poți, nenică, să ieși în mijlocul iernii cu „puloverașul” ăla, luat parcă de la copii, oricât de la modă ar fi, când afară sunt - 15.

Dacă Europa nu mă vrea, e bună și ASIA

Artiștii lui Paranghelie. Mă incită din ce în ce mai des în ultima vreme să scriu despre candidații la primărie. Dar am să mă abțin și nu am să o fac. Pentru că ei „ăștia sunt”, știți povestea cu broasca și cu scorpionul, care îl roagă pe brotac să-l treacă apa și care broscui îi spune că nu, pentru că sigur îl va înțepa dacă îl va lua în spate, dar care, prost fiind, carte neștiind, halește varianta cu: „păi cum să te înțep, dacă sunt și eu în spatele tău, n-o să murim amândoi?” Și îl ia în spinarea ei de broască proastă și bineînțeles că nemernicul ăla de scorpion o înțeapă, și când se scufundau amândoi, broasca îl întreabă: „Păi cum ne-a fost vorba?”. „ăsta sunt”, a mai apucat să răspundă scor pionul. ăștia sunt și ei, promit orice, deși știu că nu se pot ține de

promisiuni. Dar nu ei m-au impresionat aseară, ci gloata aia de artiști care s-au vândut domnului Paranghelie, băieți finuți de altfel, vezi cei de la Talisman, despre care, sincer, nu mă așteptam, dar îi scaz că de trebuie să mănânce și gura lor ceva, de la parangheliile domnului Vangheliela următorul Revelion al sectorului 5, că Revelionul ăla mare, unde o să dea tineretul cu Băsescu în aer, n-o să se lipească. Oricum, Paranghelie, dacă o să câștige, n-o să intre în Europa, pentru că se pare că a intrat deja în Asia, toată Asia care încă mai jelește garsoniera aia pe care o așteaptă probabil de la viitorul primar care nu ESTE el, pentru că tare frumos l-ausustînut ele, așa blonde cum erau aseară. A

fi sau a nu fi farsă. Uneori, în viață, lozul cel mare e fals. Pe vremea lui nea Nicu circula o poveste despre care nici măcar nu știu dacă e adevărată. Culmea e că ea, povestea, se potrivește oricărei situații. Dar să-ți spun: niște băieți talentați, se pare că arhitecți de meserie, ca să-i facă o glumă unui prieten, i-au cumpărat de ziua lui cadou niște lozuri în plic. Printre cele cumpărate i-au introdus și unul falsificat de îndemânarea și talentul lor.

Deși farsorii insistă ca sărbătoritul să-și desfacă lozurile, acesta nu o face până a doua zi, când, singur și mahmur, constată că este fericitul câștigător al unei Dacii. Îi sună pe cei care i-au făcut un cadou așa de frumos, dar nerăspunzând nimeni nu se precipită către agenția lotopro și se așază frumos la coadă. Acolo, un individ îl acostează și îl întreabă dacă nu vrea să vândă lozul cu Dacia. Sărbătoritul, cum mai avea omașină, nu stă prea mult pe gânduri și îi vinde lozul șefului de gostat care nu-și putea justifica

banii. Vine fericit acasă cu puțin mai mulți bani decât costă mașina așa-zis câștigată cu lozul fals, îi sună încă o dată pe cei doi arhitecți, le povestește că între lozurile primite de la ei unul avea oDade cei doi duc miștoul puțin mai departe, dar când află că lozul s-a vândut îi spun adevărul. Disperat, gagiul se întoarce la agenție și, culmea, îl mai găsește pe cumpărător, și, cu sufletul lagură, îl roagă să-i dea lozul înapoi. Cumpărătorul aprozarist se uită în dreapta și în stânga, apoi ia cele două pungi deplastic pline cu bani, înghite în sec și-i spune: „pleacă, domnule, de aici cuprovocările, nu te-am văzut în viața mea, ce bani, nu ți-am dat niciun ban”. Mișto poveste. Când te gândești că ți se întâmplă în viață ca o dramă îngrozitoare să înceapă cu o farsă. Cămașa îmi vine și mie să cred că s-a întâmplat cu jurnaliștii de la Prima.

Romică tv Mă uimește televiziunea asta de după-amiază în care trebuie să faci rating cu orice preț. Și de data asta mă refer la emisiunea Monica. Mi s-a zburlit părul în cap văzând doi băieți răi de cartier pe care încerca să-i convingă un cetățean, revoltat de atitudinea lor de golani, să-și schimbe viața și să devină cetățeni utili urbei. Nu sunt xenofob, dar câteodată rromii ăștia mă enervează cu tupeul lor de țigani impertinenți și cu tupeu. Dar să-ți povestesc de ce sunt atât de revoltat. Un cetățean normal încerca să le atragă atenția celor doi bronați că nu-i

frumos să sară la bătaie tară motiv și să buzunărească oamenii pe stradă. Știți ce a răspuns unul dintre tuciurii? „Păi eu îi cer frumos, dar dacă el nu vrea să-mi dea de bunăvoie, trebuie să-l bat, nu?”. Mai citește o dată... Îți vine să crezi că cineva a spus asta la televizor și că Moni

ca aia de Monica nici măcar nu a intervenit? A mai apărut o mamă de copil bătut care a fost luată și ea la mișto de cei doi „pardaliani” care parcă erau acolo să-și facă reclamă, frate, „că batem pe oricine, frate, tară motiv și mai apărem și la televizor, frate, ca să știe toată lumea caș suntem ciumești”. Oare CNA-ul nu se poate sesiza și la astfel de situații? Mă gândeam să-i scriu o scrisoare deschisă lui Ralu Filip, acum că s-a terminat cu joaca de-a primam. Oricum, dezastruoasă performanță a moderatoarei, care nici măcar nu a reușit să îngâne ceva. Poate i-o fi fost frică să nu o cotonogască ăia doi în studio. Se poartă mârlnia la televizor. Iar se termină facultatea De când s-a încălzit.

Bucureștiul a devenit un fel de podium de prezentări de modă. La Romană, de exemplu, se prezintă moda de absolvire a ultimului semestru. Cel de dinaintea sezonului devară, în care în curând vom intra. Sute de gagici, care mai de care mai golaș îmbrăcate sau bine dezbrăcate, traversează în mod abuziv spre disperarea dublă a șoferilor. Prima pentru că ei, săracii, nu mai apucă să treacă, și a doua pentru că le saltă prin fața parbrizelor perechi de țâțe care mai de care mai siliconate, pentru că au început și ele, studentele, să-și pună țâțe de când se dau în rate. Adică se pot face credite pentru. Dacă ar fi un polițist pefază s-ar umple de bani pentru că ar da amenzi pentru trecere interzisă, la fiecare minut.

Mi-aduc aminte însă de bancul ăla cu milițianul care a oprit niște studente, pentru că trecuseră pe mijlocul străzii și pe care a vrut să le amendeze. Ele au sărit în cor cu gura pe el: „Hai tovarășu’ milițian, iertați-ne, că azi s-a

terminat facultatea și suntem și

noi bucuroase, hai că nu mai facem". „Bine", a spus el. Anul următor, același tablagiu oprește alt grup de studenți gălăgioși care traversau prin locuri interzise. „Haideți tovarășul, iertați-ne, că azi s-a terminat facultatea și suntem și noi veseli", au zis, la care milițianul le-a tăiat-o: „Facultatea s-a terminat anul trecut, nu mă păcăliți voi pe mine".

Ogică contraun scenariu cu mii de câștigători la loto revoltați.

Joacă românul la loto, joacă perupte. Poate pentru că visul lui de o viață, al românului, este să câștige la loto, sau măcar ceva, undeva. De-aia a luat-o PROTV-ul direct în sus, pentru că sloganul lor de început a fost: „Te uiți și câștigi". De altfel, după cum spunea un prieten, Teo, toate bancurile românești încep cu Bulă care stătea la pescuit să prindă peștișorul de aur. Are dreptate gagiul, niciun banc nu începe cu Bulă care stătea la computer și lucra 10 ore pe zi. Românului îi place să se scoată cumva. Mi-aduc aminte pe vremuri cum se spunea. „Mamă, am un loc de muncă, brici, nu fac nimic toată ziua, vin când vreau și plec după două ore". Așa că nu-i de mirare că toată lumea joacă numerele lui Ogică, acest Mafalda de la loto. Mai nasol e că, dacă controversatul personaj arestat abuziv, pentru o vină pe care nimeni nu a reușit să o probeze, a avut într-adevăr o viziune și numerele sunt reale, și dacă toată lumea le-a jucat, atunci vor fi câteva mii de câștigători cu 6 numere ieșite, dar câștigul doar de câteva sute de mii de lei de fiecare. Atunci să-i vezi pe Ogică al meufugărit de toți pensionarii care aproape au făcut atac de cord când și-au văzut numerele ieșite, dar care nu au câștigat aproape

nimic. De altfel, paradoxal, Loteria Română îi face greutăți lui Ogică, în loc să-l premieze în fiecare lună

pentru PR-ul pe care îl fac pegratis apărând în fiecare zi în presă și la tv. Și-a făcut socoteala Loteria cât ar fi costat-o reclama asta?

Napoleon vs. Termopan

Scrisoare de la Teo din trupa de stand-upcomedy Deko pentru Dan. Dragă Dan, & Nu îmi iese din minte o replică din filmul „Occident”, zisă cu jind și aspirație de mai bine: „la gândește-te, mă mamă, cum ar fi să mănânci în fiecare sâmbătă la McDonald's!”. Îmi aduc aminte de cuvintele astea de fiecare dată când ajung în molul vechi. Molul vechi e un centru social vital pentru o clasă suspect de nebăgată în seamă, și anume midălclasul rrom. Pentru midălclasul rrom, e semn de respect de sine să vină sâmbătă seara în mol, să își etaleze nevasta, copiii și lanțurile lor.

Acolo el poate interacționa cu alți midalclăși rromi, poate chiar cu midălclasul arab, și se pot încinge discuții pe cinste despre valoare și dușmani. La ele. La Termopana, Julieta și surorile Dolce și Gabana. Se degustă o bere la pahar de plastic, o aripioară de pui și se vizitează prietenii/tovarășii/dușmanii care au masă în față la Multiplex. Între timp, Tamango, Napoleon și Clasic, neatinși de manea modernă, dar împerecheați cu platanele și samplerile lui DJ Vasile și Matze, produc un album de drum n rromanes care sparge subwoofere, să n-aibă Ciprian valoare dacă mint.

Veniți dintr-un sat sărac, nu au văzut McDonald's decât la Paris în turneu. Nu aveau după ce bea apă, dar băteau la linguri și bu toate. Nu au avut norocul să dea un manager adevărat peste ei, să

poată să apară și ei la Teo. Poate vedea și copiii lor neon și fântână, și mânca și gura lor aripioară și șeic de la Mec. În loc de asta, fumează cu unghiile murdare un fără filtru pe coperta albumului, pentru care midălclasul rromnu are boxe destul de mari, și fac spectacole

multimedia la Arlus. La urechile fine intră copii de aur și mari actori mici de la Hollywood. Pentru restul, Big upăhukar Collective. Bunul tău prieten care comentează bancuri cu Bulă și peștișori.

Sexul la români

Sexul e la modă de foarte mult timp, însă de foarte puțin, se expune și la propriu și la figurat. Ultimul eveniment care m-a dat peste cap a fost târgul de produse despre și cu expunere puternic sexuală.

Mă mir că cei care l-au organizat nu s-au inspirat din textele de la televizor prin care se atrage atenția privitorului, cum să-și protejeze copilul, și ce conțin scenele pe care copilul le-ar putea desluși și imagina pentru prima labă. Mă întreb ce face un copil care este singur acasă și are acces la XXX pe care el l-a plătit pentru ea și de care se bucură amândrei, și el și ea și copilul despre care ei cred că nu știe că undeva pe la capătul benzii, pe canalul 87, noaptea după ora 24 orgia vizuală începe. Și ca să-l parafrazez pe prietenul Teo, când mama îți găsește revistele porno în dulap, le aruncă, iar când ți le găsește tatăl, le confiscă.

A fost tare interesant la Sala Polivalentă în timpul târgului. Fete care mai de care mai ușoare la refuz îți propuneau funduri rotunde și craci gigantici la un preț de nimic. Erau și bătrânei care profitau de ofertă chiar la fața locului fără să se

The logo for BOOKLAND is displayed within a dark blue rounded rectangular box. The word "BOOKLAND" is written in a bold, sans-serif font. The letters "B", "O", "O", "K", and "D" are white, while the letters "L", "A", and "N" are a vibrant orange-red color.

jeneze de ceilalți privitori. Un șoc major pentru românul care s-a înghesuit fără jenă să vadă